ÇINARALTI KİTAPLIĞI 1

ÂŞIK DA MI OLMÁYALIM?

OSMAN SUNGUR YEKEN

genç NESİL

Âşık da mı Olmayalım?

Osman Sungur Yeken

Bu kitabın telif geliri Çınaraltı İlim ve Kültür Derneği'ne tahsis edilmiştir.

Genç Nesil

Yayın Yönetmeni: Ömer Faruk Paksu
Editör: Merve Turan
Kapak Tasarım: Nesil Grafik
İç Tasarım: Emine Sayın
ISBN: 978-605-162-721-2
Yayıncı Sertifika No: 12403
Baskı Tarihi: Temmuz 2015
Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 5
Bağcılar/İstanbul Tel: (0212) 628 96 00
Matbaa Sertifika No: 12683

Sanayi Cad. Bilge Sok. No: 2, 34196 Yenibosna-Bahçelievler/İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 Faks: (0212) 551 26 59
www.gencnesil.com.tr bilgi@gencnesil.com.tr

NESİL
YAYIN GRUBU

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı
Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.'ye aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

osman sungur yeken

Usuldendir yazarın özgeçmiş yazması, ama bizim "usul" biraz değişik olabiliyor.

"Ferden minennas" insanlardan bir insanım; bu aslında yeterli...

22 yaşına kadar dindar bir ailenin, İslam'ın derdinden uzak bir genciydim. İnsan ışığın içinde olunca ışığın kıymetini bilmiyor. Ama karanlıkta kalınca ufacık bir kıvılcımın bile ne kadar değerli olduğunu anlıyor. İşte ufacık bir kıvılcımın bile olmadığı kapkaranlık, ezansız, namazsız, Müslümansız bir Avrupa ülkesinde altı ay kalınca bir şeyler değişti bende...

Yıllarca bana Risale-i Nurları anlatırdı çevremdekiler, okumamı tavsiye ederlerdi. Benimse hiç ilgimi çekmezdi. Bir kulağımdan girer, diğerinden çıkardı.

Bir gün duvara tosladım, öylesine karanlıkta boğulmuştum ki kurtulamıyordum. Ateist bir İngiliz bana sorular sorunca ve ben cevap veremeyince kendi imanımın ne kadar eksik olduğunu gördüm; bir siyasetçiyi bir futbolcuyu bir dizi karakterini anlatabildiğim

kadar Rabb'imi anlatamıyor, tanımıyordum. Nerede kaldı ki, izah ve ispat edeyim, ahireti anlatayım?

Ölsem cehennemlik olacakmışım gibi hissediyordum... Yaşadığım bazı imtihanların da neticesinde dışa kapandım büsbütün; saatler, günler, haftalar düşünmekle geçti; en sonunda da acılı bir uyanış ve sancılı bir yeniden doğuş, hidayet nuru, gözyaşları ve tövbeler neticesinde geldi.

Artık başka bakıyor, başka görüyordum. Bir konuda karar vermiştim; bu değişimi kalıcı hâle getirecek, radikal davranacak ve aradığım manevi gücü ise Risaleleri okuyarak elde edecektim. Ne yapıp ne edip o deryaya ben de dalmalıydım.

Nihayet Türkiye'ye geldim, uluslararası ilişkiler okuduğum İzmir'e döndüm. Gerçekten de okuduğum Risale-i Nurlar anlattıkları kadar varmış ki kısa zamanda hayatımı değiştirdi. Okudukça bakışlarım değişti, yaralarım sarıldı, Rabb'imi tanıdım, Kur'an'a ve Peygamberimize (a.s.m.) karşı bir sevdaya vuruldum. Âdeta sırrı çözmüş gibi hissediyor, okudukça coşuyor, coştukça okuyordum.

Derken bir grup ihlaslı gençle

tanıştım. Bir yer kurmak istiyorlardı, tam aradığım ve dua ettiğim bir tarzdan bahsediyorlar, helal dairede ne varsa gençlere göre sunabilecekleri, sosyal medyada aktif bir tarz... Ben de dâhil oldum ve muhteşem, emsaline az rastlanır bir hizmet başladı. İlk başlarda çok aktif olmasam da elhamdülillah adını koymak bana nasip oldu: Sözler Köşkü.

Kısa zamanda öyle bir ihtiyaca cevap verdi, öyle bir makes buldu ki, sosyal medyada hızla yayılmaya başladı. Yapılan her türlü aktivite, ihlasla şevkle hareket eden genç kadrosu, görenleri duaya ve tebriğe sevk ediyordu. İmanlarına vesile olunan binlerce insana şahit olunca bu tarza başka şehirlerde de ihtiyaç var dedik. Ankara'ya bu tarzda bir yer açmak niyetiyle tek başıma geldim.

Bin bir zorluklar içinde zahmette rahmet vardır deyip Çınaraltı İlim ve Kültür Derneği'ni kurduk. Ve işte Çınaraltı ile benim esas hikâyem böyle başladı. Rabb'ime hamdolsun, tek başımıza Ankara'da çıktığımız bu yolda şimdi yanımızda yüzlerce genç ve ulaştığımız 15 milyon insanı düşündükçe hem şevke geliyor hem de ulaşamadığımız milyarlar

için Rabb'imize yalvarıyoruz.

Akla gelebilecek her türlü faaliyete, toplumun manevi yaralarını iyileştirme gayretinde olan fedâkar gençlerle Dost TV'de aynı isimde programlar yaptık, ardından Nüve isminde bir dergiye imza attık. Bir fırsatını bulup her yerde Allah'ı anlatmaya, O'nu söylemeye, O'nu yazmaya gayret ediyoruz.

Seminerler, makaleler, röportajlar, kısa filmler, videolar, her türlü görseller, afişler, panolar, broşürler, etkinlik ve fuarlar, dergi ve şimdi de kitap... Peygamberinin (a.s.m.) müjdesi için, muhtaç olanlara yetişebilmek için fedakârane mücadele eden bu gençlerle ömrümüzün son dakikasına kadar fırsat bulup Allah'ı anlatmaya çalışmak...

İşte "ben" yerine "bizim" özgeçmişimiz...

İletişim Bilgileri:
www.osmansunguryeken.com
www.cinaralti.org
osmanyeken@hotmail.com
osmansunguryeken@nuvedergisi.com
www.youtube.com/cinaraltindayiz
www.facebook.com/osmanyeken
www.twitter.com/osmanyeken

içindekiler

9 Önsöz

1. Bölüm
Sevda Neden Canını Yakıyor?

16 Trajikomik bir aşk hikâyesi...
19 Aldanış

2. Bölüm
Sedefin İçinde Saklı Olan

26 Bir-inci hikâye
30 Kim itiyor bizi?

3. Bölüm
Aşk Üzerine Dersler

36 Ders 1: "Zeval-i lezzet ayn-ı elemdir"
40 Ders 2: Yanmanın vakti
42 Ders 3: Kalbin bulaşıkları

4. Bölüm
Mecnun Olmak

48 Kays'ı Mecnun eden sır
57 Ayna kırılınca

5. Bölüm

O'nu Sevmenin Yolu O'nu Tanımak

64 Güzelle buluşmak
72 Kalbe dolan hakikatler, O'nu tanıtan besteler...
79 Muhabbetullahı kazandıran marifetullahtır

6. Bölüm

Secdelerdeymiş Aşk Bulmak Alnıma Düştü!

98 Yananın yakışı, yanışın yakarışı: Aşkın katreleri

7. Bölüm

Yoldaki İşaretler

106 Sonunu düşünen kahraman olur
114 Üzerimde bir nasihat emaneti var
127 Günahlar normalleşmişse biz anormalleşmişiz demektir!

8. Bölüm

Zeyl

139 Müziğin sesini duyar gibiyim
142 Hesabını veremeyeceğimiz yükler ediniyoruz
144 Siz bu satırları okurken ben çok uzaklara gitmiş olacağım
147 Ağla dostum
151 Yok mu ölümün bir çaresi?
155 Bir kalbin yumuşaması

önsöz

Gerçi bizim insanımız önsöz okumayı pek sevmez.

Ben de açıkçası sabırsız bir yapıya sahibim, hemen konuya girmek isterim. Sadece ilgi duyduğum yazarların kitaplarında önsözleri okurum.

Lakin okuyuculara, okurken ruhuma isabet edebilmeleri ve kelime kıyafetine bürünen manaları daha iyi anlayıp tanıyabilmeleri için izah etmem gereken birkaç husus var. Ve bir de ricam olacak.

Biz, bir grup Peygamber (a.s.m.) sevdalısı genç olarak samimane yürütmeye çalıştığımız hummalı bir çalışmanın, bir cennete vesile olma ve Kur'an'a hizmet etme faaliyetinin, yetimlerle ilgilenmenin, huzurevlerine gidip Kur'an nasihatlerini İhtiyarlar Risalesi'yle paylaşmanın, yaptığımız seminerlerin, sosyal medya faaliyetlerinin, videoların, sohbetlerin, kısa filmlerin, sosyal etkinliklerin, gezilerin, yardım faaliyetlerinin, televizyon ve radyo programlarının neticesinde her kesimden

binlerce insanla tanışma, onların dertlerini dinleme, ihtiyaçlarını tespit edebilme ve onlara bir fırsatını bulup Allah'ı anlatma imkânı yakaladık.

Özellikle gençlerle ilgilenmeye gayret ediyoruz. Çünkü gelecek onların gönülleriyle şekilleniyor. Tüm bu faaliyetlerin neticesinde gördüğümüz şu oldu: Gençlerin en çok bocaladıkları alan aşk konusu ve çektikleri aşk acısı.

Bütün sorunları, hataları ve patinajları bu yüzden oluyor. Bu meselede aradıkları çözümü bulurlarsa diğer sorunların da çözülmesi kolaylaşacaktır.

Şunu ifade etmem gerek:

Çok farklı Doğu ve Batı ülkelerine gitme ve gözlem yapma fırsatı buldum. Anadolu insanı bambaşka bir güzelliğe, yürek enginliğine ve pozitifliğe sahip. Fakat maalesef karşılaştığımız her insan olumlu olmayabiliyor. Sürekli suizan eden ve kalp kıran kırık kalplerle de karşılaşabiliyoruz. Onlara da kızmamalı, onlara da hayrımızın dokunmasına çalışmalı ve Üstad'ın Kur'an'dan iktibasen ifade ettiği şu sözün hakikatini aktarabilmeliyiz: "Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet alır."

Bu eserin de gayesi Kur'an'a yakınlaştırmaktır. Niyet hayırsa inşallah akıbet de hayır olur.

Sofraya tok oturan çok istifade edemez. Dinlemeyi bilen, bir ahmaktan bile bir şeyler öğrenebilir. Kazanmayı bilen, kim veya hangi etiket diye bakmaz, çıkarım yapmayı bilir, istifade etmeye çalışır, hakikati gördüğünde "Bu benim yitik malımdır" der.

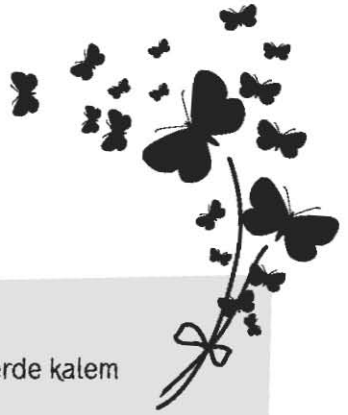
Nasıl ki biz sohbetler veriyoruz, dilimiz döndüğü kadar televizyonda, seminerlerde ve bulduğumuz her fırsatta Allah'ı anlatıyoruz; bu eser de bu sözlerin yazıya dökülmüş hâli olarak bizim bedelimize anlatacaktır inşaallah.

Okuyuculardan ricam ise sabırla ve sindire sindire okumaları, hızlıca okuyup geçmemeleri ve satır aralarında gizli manaları ruhen hissetmeye çalışmalarıdır. O zaman ruh o manayı emecek, kalp nurla yoğrulacak ve dermanı gizleyen perde açılacaktır.

Kitabın seyri, teşhis, tedavi ve pansuman mahiyetinde manevi yaralara ve onunla ilişkili başka hastalıklara merhem olan Kur'an dermanlarını ve ilaçlarını ele alarak muhit bir hat çizip aşk

yarasını kökünden kazımayı gaye edindiği gibi, yerine de o boşluğu dolduracak ezeli bir çağrıya davet etmektedir. Tevfiki ve inayeti Hazret-i Allah'tan istiyoruz.

Osman Sungur Yeken

...

Gerçi aşkın başladığı yerde kalem susar...

Gerçi bu meşherde aşk ehlinin payına sükût düşer...

Ama mademki bir yara var tedavi istiyor.

Madem bir yara var ki ruhu kanatıyor.

Hem madem bir merhem var ki yarayı tedavi ediyor.

Hem madem bir tiryak ki temas edenin dünyasını, aşkın iksiriyle hayatlandırıyor.

Hem madem ezelden bir davet, kalbin nağmelerine dokunarak "Gel, sana aradığın aşkı bulduraym; gel sana perişan olduğun yollarda derman olayım; gel aşkın yaralarını aşk ile sarayım; gel yeter ki gel" diye çağırıyor...

Öyleyse davete icabet etmek için engin bir deryaya dalmaya hazırsan nefesini tut; zira öyle bir sevda bekliyor ki kapında, ruhunun aradığı ilaç, aşk acısının merhemi bu davete kulak vermekte gizli!

"Dünya sevgisi her hatanın başıdır."

Hz. Muhammed (a.s.m.)

1. Bölüm

Sevda Neden Canını Yakıyor?

Trajikomik Bir Aşk Hikâyesi...

Sevdin...

Belki karşılıksız, bedelsiz sevdin...

Masumca, yüreğini kanatırcasına sevdin...

Dünyaya sığmadı sevgin, bulutlara uçarcasına sevdin...

Ruhunda öylesine kor bir ateş tuttun ki ruhunu ateşe vererek sevdin...

Şimdiyse avuçlarında hüznün bulanık meltemleri...

Yüreğin yorgun, yüreğin buruk...

Kalbinde ızdırabın izdüşümleri...

Kalbinde tarifsiz bir yangın var!

Küskünsün...

Kalbindeki sevgiye küskünsün.

Masumca heyecanlarına küskünsün.

Bütün âlemin bu dargınlıkla kapkara kesilmiş, tıpkı karanlık poyrazların buz kestiren kara bulutları semada yığması gibi ümitlerini siyaha

boyamış karamsarlıkların...

Sana iç âleminin hava durumundan bahsedebiliyor mu ana haber bültenleri? Anlam verebiliyor musun insanların mutluluk dolu tebessümlerini gördükçe?

Hayır, âdeta siyah bir aynadan dünyayı izler gibi kararıyor nazarının değdiği her yer.

Bazen gizli bir hasret düğümleniyor boğazına... Acıyla yutkunuyorsun hatıraları... Öyle bir yangın yükseliyor ki yüreğinden boğazına, yüreğin yanıyor, ruhun yanıyor, dünyan, atmosferin, âdeta sema yanıyor, bütün âlemin o yangınla eriyip gidiyor...

Ve sonra kendini yapayalnız, uzayın ortasında terk edilmiş hissediyorsun. Kaçmak, gitmek istiyorsun belki kimsenin seni bulamayacağı en uzak beldelere...

Hiç acının olmadığı diyarlara yelken açmak istiyorsun. Derken yüreğindeki yangın tekrar ilişiyor ve sızlatıyor. Anlıyorsun. Sen, iç acılarından kaçamazsın; nereye gitsen ayakbastı ızdırapların var. Seni içten yakan bir yangın var kaçamadığın...

Ben nerede hata yaptım, diye başlıyorsun kendi muhasebene, kendi mahkemende yargıç oluyorsun... Kendi kendine dövünüyor, "Olmuyor işte yapamıyorum, ne yapsam olmuyor" diye başlıyorsun hüznün sağanak yağışları altında

boğulmaya. Ve sular altında kalıyor hayallerin. Ümitlerine hançer saplıyor her sessizlik.

Kanıyor yüreğinin ayak bastığı her sevda hatırası. Sinen kanıyor, kanıyor bir zamanlar saadetin sana uğradığı mazi heyulası... Atmosfere değiyor bakışların... Ruhun kanıyor, kalbin kanıyor, sinen kanıyor, atmosfer kanıyor gönlündeki ızdırabın yarasıyla...

Acıyorsun, yanıyorsun, kanıyorsun ve kendine soruyorsun istemsizce:

"Ben nerede hata yaptım?"

Aldanış

"Aldatan bizden değildir."
Peki ya aldanan?

Aldandın belki de...
Belki de şairin dediği gibi aldandın:

"Yanlış bir kapı çalmışım dostlarım,
Yanlış bir kapı açılmış ardına kadar..."

(Ali Rıza Çopur)

En başta yaptın belki de hatayı. En baştan çaldığın kapı seni bu ızdıraba ulaştırdı. Tıpkı bir serap gibi!

Hani çölde sıcağın etkisiyle algıları zayıflayan insan, çölün ateşinden kavrulunca yana yakıla bir gölgelik ve susuzluğunu dindireceği bir su birikintisi arar ya...

O ümitle bakar ufuklara, bir süre sonra o

dinmez gibi gelen susuzluğunun çaresini gerçek dünyada bulamayınca hayalin aldatmacasına bırakır kendini. Ve bir serap peyda olur, aldatan bir serap!

Belki de seni aldatan böyle bir seraptı? Aşkın susuzluğunda kavrulurken ruhunun aradığı aşkı, hayalin aldatmacasıyla gördüğün rüyada gerçek sandın ve kapıldın, aldandın!

Yanlış bir kapıyı çaldın ve yanlış bir kapı ardınca yürüdün, uzaklaştın. Bediüzzaman'ın dediği gibi "zehirli balı" tattın. Başta bal gibiydi, lezzetliydi, fakat bitti; biterken sancıyı hediye etti.

Aldananlara tercüman, bu aşkın yanlış kapısında çektirdiği acıya tercüman, pişmanlığın dizelerinde şair tam yerinde dokunuyor bam teline:

"Söylemek istesem gönüldekini,
Dilime dolanan ızdırap olur.
Yazsaydım derdimin ben bir tekini,
Ciltlere sığmayan bir kitap olur.

Ah ne çileli insanmışım,
Sunulan her zehri şifa sanmışım.
Ah ne aldanmışım.
Aldanan gönülde aşk serap olur."

(Ali Vecdi Bingöl)

Vakit soluklanma vakti...

Belki de sırrı ifşa etti kelimeler...

Belki de iç acılara tuz bastı...

Belki de yarayı deşti kelamın ardından mevcelenen mana girdapları...

Fakat tahammül et ey yolcu, aşk yolunda kanayan yaranın tedavisinde ilk aşama, ızdırap dolu bir muayenede, can yakan bir teşhistir.

Şifa istiyorsan Şafii'den; dermana müsait bir zeminde, manevi bir müdahale için tedaviye uygun hâle gelsin istiyorsan cerihan, sabırla bekle gönlüne değecek aşkın, sevginin ve muhabbetin pansumanlarını...

Çünkü yaralısın, kalbin belki henüz senin bile keşfetmediğin yaralarla dolu.

Başka nasıl izahı olabilir ruhundaki boşluğun? Ansızın inme inercesine, bir yıldırım düşercesine içine dolan mutsuzlukların başka nasıl izahı olabilir?

Telefonun şarjının bir anda bitmesi gibi, tanımadığın bir apartmanda ışığın bir anda sönmesi gibi, bir anda âlemine dolar ya bazen karanlıklar...

İçinde dolduramadığın bir boşluk hissedersin ya... Bir anda dolar ya gönlünün semalarındaki bulutlar... Bir anda boşalır ya gözlerinden kalbine akan yaşlar...

Aldanmaktan başka izahı olabilir mi?

Sen kalbini yanlış kullandın, ey aşk yolunun aldanan yolcusu! Ve hatanın cezasını ızdırabınla çekiyorsun...

Belki acını tarif edemiyorsun, içindeki boşluğu tarif edemiyorsun, ama senin bedeline tarif ediyor karabulutlar ya da karabulutların çöreklendiği yürekleri taşıyan kalemler...

Bir kalem şöyle ağlıyor:

"gizli bir hasret düğümlenir boğazıma,
mevsim mevsim böler beni bir hıçkırık,
gece bir hançer saplanır gökteki yıldızıma,
düşerim ecel dağlarına kırık kırık.

oturur düşünürüm gecenin bir saatinde,
tozpembe bulutlar üstünde gezerim,
sonra birden kendime geldiğimde,
ağlamaya mühürlenir şu ıslak gözlerim.

dolu dolu olurum ağlamak nedir?
gözyaşlarım kurumuş bir nehir şimdi,
yaşamak çözemediğim bir bilmecedir,
hayat kâsesinden içtiğim bir zehir şimdi.

ne gece belli ne de gündüz,
bir lamba yanar tepemde,
bir hayale kapılırım yollar dümdüz,
bir yanardağ püskürür durur içimde."

(Arif Nazım)

Pembe lens taktıran ve her şeyi tozpembe gösteren aşk balonu patlayınca kendi kendine bir soru yankılanıyor zihninin odalarında:

"Neden ben?"

Nerede yanlış yaptığını merak ediyorsun sürekli. Neden geçip giden o gülüşlerin yerini amansız ağlayışlar aldı? Nerede hata yaptığını sana bildiren, seni sana bulduran 'o sese' çok yaklaştın.

Ama önce kendini tanıman lazım. Kendi labirentinde kaybolan aşk yolunun yolcusuna, sevdayı ıskalayan istikametini isabetli bir hedefe ulaştırmak için bir benlik keşfi lazım.

Ondan sonra tedaviye hazır hâle gelir manevi yaran, ancak o zaman ameliyata hazır hâle gelir ızdırabın, ancak o zaman dermana sarılabilir yaralı yüreğin...

Sabret dostum, "Her gecenin bir sabahı, her kışın bir baharı var."

Sabredenlere mükâfatlar hesapsız verilir."

(Zümer Suresi, 10)

Sabır, cennet hazinelerinden bir hazinedir."

(İmam Gazalî)

2. Bölüm

Sedefin İçinde Saklı Olan...

BİR-İNCİ HİKAYE

İnci nasıl oluşur bilir misiniz?

İçine bir parça kum kaçan istiridye, denizin dalgalarından uzak derinliklerine indiğinde karnındaki kumu işlemeye başlar. Derinlere indikçe yoğurur, harmanlar, kendi sedefinden katar inci yapmak için... Kimi rivayete göre ise nisan yağmurunu saklar kalbinde...

Denizin gizinde sakladığı hazinesi, aslında ona ruhunu veren hatıralarıdır mehtaptan kalan...

Bilmediği bir sevdadır mehtaba karşı, adını koyamadığı ama siluetini yansıttığı...

Niye mi anlattım bunu? Bizi yakından ilgilendiriyor sedefle dokunmuş incinin hikâyesi. Maalesef toplum öylesine sürüklüyor ki bizleri bir kargaşanın içine; etrafta kendini gerçekleştirememiş binlerce genç, yaşayıp gidiyor hayatı ıskalayarak...

"Kendini gerçekleştirmek."

Aslında başlığım bu olmalıydı. Zira biz yabancı olmuşuz kendimize... Belki de pek yakından tanımıyoruz kendimizi... *"Kendini tanıyan Rabbini tanır" (Keşfü'l-Hafâ, 2:262)* hadisinin işaretiyle tanışalım kendimizle...

Bir insan birini tanımak için onunla zaman geçirir. Biz ne kadar kendimize zaman ayırıyoruz? Kendimizi tanımamız için kendimizle baş başa kalmamız gerekiyor belki de...

Hayatın dalgalarından, dünyanın koşturmacasından ve gürültüsünden sıyrılıp secdede, Rabb'inin huzurunda kalbini dinlemedikçe insan; derinlere inmedikçe, sorgulamadıkça, kendi hatırını sormadıkça, düşünmedikçe akıbetini, nasıl bulacak kalbindeki sedefi, cevheri, zebercedi, inciyi?

Nefsiyle muhasebe yapan, enfüsi bir tefekkürle hızla terakki eder. Zira gizli hazinelerin anahtarı insanın kalbine, nefsine takılmış.

Tüm yaratılışın manasıdır kendini tanımak, kulluğunu keşfetmek.

Bediüzzaman ne güzel işaret etmiş:

"Ey kendini insan bilen insan! Kendini oku. Yoksa hayvan hükmünde insan olmak ihtimali var."

(Sözler, Otuz Üçüncü Söz)

İnsanlığa inen ilk ayetin işaretiyle en mühim sualin cevabını gösteriyor Üstad: "Ben kimim? Nereden geliyorum? Nereye gidiyorum?"

Bir-İnci sözümüzü söylemeliyiz kendimize. Fark etmeliyiz; yapan biz değiliz, güç yetiren, olduran biz değiliz...

Ruhumuzda bir inci bulmak için, bir nur çıkartmak için sinemizden, derhal keşfetmeliyiz kabuğumuzun altında yatan gizli hazineyi ya da hazinenin anahtarını...

Kendi kalbindeki inciyi çıkarmak için kalbinin anahtarını bulmalı ve bulduğun

sırlı izi takip etmelisin. Kalbinde sonsuz bir sevgi, kalbin sahibi tarafından dercedilmiş.

Kalbine konan şiddetli sevgi ve bu sonsuz sevme kabiliyeti sayesinde neye yöneltsen kalbini, kalbin onu tarifsiz bir sevgiyle sever. Bu, yeri gelir bir futbol takımı olur, o takım için canını feda edercesine bir sevgi kalbinde peyda olur.

Yeri gelir bir araba sevgisi kalbine girer. Şiddetli bir sevgi beslersin o bineğine, âdeta araç amaca dönüşür. O arabanın jantları, sürati, aksesuarları, görüntüsü senin sevdan olur.

Yeri gelir bir siyasi parti veya lideri olur bu...

Yeri gelir bir film artisti...

Yeri gelir bir futbolcu...

Ve yeri gelir bir karşı cins...

Ve işte esas hikâye orada başlar...

Kim itiyor Bizi?

İlginç bulduğum bir şeyi söyleyeyim mi?
Sihirbaz olabiliyor insan farkında olmadan.
Mesela birini severken kendini
kaybedebiliyor...

"Aşk, şiddetli bir muhabbettir."

Muhabbetin en şiddetlisi belki de karşı cinse duyulan aşktır. Fakat bu muhteşem duyguyu tecrübe eden herkes bir acıyı keşfediyor.

O şiddetin fiyatına değmeyen muhatabın faniliğinde, yani geçiciliğinde gizli bir ızdırap kaplıyor her yeri. Mutlu etmesi gereken hâller nedense acı veriyor. Bu problemi çözmeliyiz yoksa bu acı dayanılmaz bir hâl alıyor!

Sahi ilk başta kim itti bizi?

Bizi bilmediğimiz âlemlerde biçare bırakan düşlere kim itekledi?

Kim bize hikâyeler anlatıp hayal kurdurdu?

Kim bize yıkılan hayaller inşa ettirdi?

Ana haber bültenlerini açınca aşk hikâyeleri dinledik. Binlerce milyonlarca farklı isimle aşka özendirildik. Kerem ile Aslı, Ferhat ile Şirin, Leyla ile Mecnun...

Ama hakikat tarafı anlatılmadı, sadece tozpembe bir aşk yalanı...

Ben de niyet ettim ey seyyah dostum, sabredersen Mecnun'u da anlatırım, Leyla'yı da Mevla'yı da...

Hiç mi sormaz insan, bana bu işin neden sadece romantik kısmı anlatıldı yıllarca? Neden benim sonsuzu ıskalamam için çalıştılar?

Toplum bize aşkı öylesine tozpembe anlattı, medya öyle süsledi ki, onu çok farklı hayal ettik. Ama makyajının altından bir hayal kırıklığı çıktı.

Savruluyor kalabalıklar, bizi de savuruyor bilinçsizce...

Değerli olması gereken sıradanlaşıyor ve tanımakta veya tanımlamakta zorlandığımız bir demir yumruk, bu savrulma yüzünden, yutkunmamız gereken bir yürek ağırlığına dönüşüyor, çörekleniyor olmadık beldelerine ruhun...

Hızla tüketen bir toplum güdülemesinde en hızlı tüketilen fakat insanın en safi hislerinden biriyken aşk, yozlaşan ve dejenere olan bir meta hâline geldi.

Bize sevmek emredildi; fakat biz o semavi emri dünyevi ihtirasla karıştırdık, nefsimizin emrine kandık.

Yer değişti; yerinde güzel olan, yerilen yere düştü. Yerilmesi gereken ise olmaması gereken yere geldi. Yersiz bir aşk aldanışı doldurdu gündemi...

Toplum "sev" diye emretti ve semavi "sev" emri unutuldu. "Sevme"nin bir ihtiyaç hâline gelmesi, intiharı oldu onun... Kaynağıyla bağını koparan her sevgi maddiyatla bağlandı.

Yapmacık bir zorundalık içine gizlenince hakiki aşk unutuldu, sahte aşklar da kalbin acıyla dolmasına sebep oldu.

Kalbinin kanamasının sebebi budur dostum!

Kendini bu manevi kalp ameliyatına bırakman gerek. Kendini bu tedavinin akışına bırak ki kalbinin gereksiz yüklerini gör. Acının kaynağını bulur da dermana kavuşursan sonsuz bir şifa seni bekliyor!

Yok, eğer bulamazsan nihayetsiz bir kederle beşiğin kertilecek, bilesin!

Manevi kalp ameliyatı için teşhis, müdahale ve tedavi aşamaları gibi olan sabık ve müstakbel tespitleri ve dersleri nefsimle beraber dinle.

"Bazen bitmek bilmeyen dertler yağmur olur üstüne yağar. Ama unutma ki, rengârenk gökkuşağı yağmurdan sonra çıkar."

(Mevlana)

Eğer geçmiş sana acı veriyorsa henüz geçmemiş demektir.

Keder göçebedir, gözyaşı bol olan yüreklere otağını kurar.

3. Bölüm

Aşk Üzerine Dersler

Ders 1 "Zeval-i lezzet ayn-ı elemdir"

Bir lezzetin son bulması, elem ve acı verir. Mesela bir tatilin son günlerinde, tatilin biteceği fikri dahi o tatilden aldığınız keyfi azaltır.

Ya da bir insanın çocuğu olmadan önce yakaladığı bir mutluluk seviyesi vardır. Çocuğu olunca eşsiz bir mutluluk seviyesine ulaşır. Fakat o çocuğu kansere yakalansa veya vefat etse o çocuğu kaybetmek öylesine bir ızdırap verir ki çocuğu olmadan önceki mutluluğuna da erişemez.

Bir mutluluk kaybedilince yaşanacak azabın büyüklüğü, o mutluluğun büyüklüğünde saklı...

Tıpkı misallerde olduğu gibi bir kişiyi sevince, sevginin şiddetli boyutu olan aşka kavuşunca her şey değişmeye başlıyor. Âdeta o güne kadar hiç yaşamamış gibi hissediyor insan. Kuşlar sanki onun için cıvıldıyor, güneş sanki ona doğuyor, çiçekler onun için açıyor...

Hayat onunla, o sevdiğin kişinin sevgisiyle anlam kazanıyor. Hatta bir süre sonra bütün mutluluğunu onun üzerine bina ediyor insan. Fakat mecazi aşklarda pek çok arızalar, ızdıraplar, elemler, acılar gizlidir.

✶ BİR KARŞILIK GÖREMEME ELEMİ VAR.

Sevginin bir ölçüsü olmadığı için, sevginin mucidi sevgiye hudut ve sınır koymadığı için; sevgi, yöneltildiği kişiyi engin bir okyanusun dibinde bırakıp atmosfere kadar her yerini kuşatabilir de yahut topuğunu dahi ıslatmayacak kadar sönük de kalabilir.

Dolayısıyla bu hava durumu kadar hızla değişen hislerdeki dalgalanmalar neticesinde bir taraf diğerinden fazla ya da az sevebiliyor.

Nefiste yaşanan her sevgide bu karşılık görememe yahut sevgiye mukabele edememe elemleri, o aşkı acıyla yoğurup ızdıraba çeviriyor. Bütün manzaranın kararmasına yol açan elemler armağan edebiliyor yorgun kalbe.

✶ BİR KISKANÇLIK ELEMİ VAR.

İnsan fıtratında öyle bir özellik bulunur ki insan, namusuna ve mahremine karşı iffet ve edep hissetmek ister. Hissettiği duygularda bir samimiyet ve masumiyet arar. Fakat bütün o gü-

zelliği bir namahremin müdahalesi tahrip eder.

Fıtratı bozulmamış herkes sevdiğini kıskanır. Fakat nefsani sevmelerde, kendisi de flört edilen birisi olduğu için, sevdiği kişi başkasına da meyledebileceği için, evlilik gibi bir ciddiyeti olmadığı için, hele de açık saçıklık müdahale ediyorsa o aşkın lezzeti kıskançlık elemiyle tahrip olur. Sevdiğini, bir türlü kendi namusuna ve himayesine de alamadığı için acı çeker.

✶BİR AYRILIK ELEMİ VAR.

Zeval-i lezzet elemdir. Bir lezzetin son bulması acı verir. Bu mesele sevda konusunda en ziyade kendini hissettirir. Birini sevince ayrılmak kâbusa dönüşür. Gün içinde ayrılmak, farklı evlere gitmek... Ya da hafta içinde, yıl içinde gelen ayrı kalmalar...

Ya da artık onun seni sevmeyişi ve seni bir daha görmek istemeyişi... Bir mutluluğun bitmesi nasıl da ızdıraba dönüşüyor değil mi? Yakıyor bütün bedenini...

Mutlu günler bitti, geriye fincanın dibindeki telve kadar acı bir keder kaldı!

Hiçbir şey olmasa ölümle gelen muhakkak bir ayrılık var! Kalbimi sızlatıyor bu ayrılıklar, bu kavuşamamalar!

Dünya sana kalsa da sen dünyaya kalmayacaksın.

Fani hayatın sürekli mutluluğu alıp götürmesi, her şeyin sonunun olması acı veriyor... Hâlbuki mutlu etmesi gerekmiyor mu bu hislerin?

Hangi cihete baksan karanlık, ümitsizlik ve hicran dolu bir keder, bir mutsuzluk... Hangi yöne baksan hazan dolu bir hüsran... Bir hevesle ve neşeyle çıkılan yolda, inkisar-ı hayal çukurlarında boğan bir ızdırap...

Ders 2

YANMANIN VAKTİ

Aşk yakar...
Doğruysa bu dünyada...
Yanlışsa öbür dünyada...

Neden bu kadar acı çekiyor insanlar?
Cevabı tılsımlı bir cümlede gizli:

"Gayrimeşru bir muhabbetin neticesi, merhametsiz azap çekmektir."

(Sözler, Otuz İkinci Söz)

Kalbin sahibi Allah...
Kalbe sevme, sonsuz sevebilme özelliğini veren Allah...
Sevebileceği şeyleri ikram ederek ona kendini tanıttırıp sevdiren Allah...

Nasıl sevmesi gerektiğini veya nasıl sevmemesi gerektiğini bildiren Allah...

Onun istemediği gayrimeşruyu, haramı sevmenin karşılığında kalpteki huzuru, saadeti, mutluluğu kaybedip elem çekmeye müstahaktır, inatla harama yönelen...

'Yapma' diye katiyen emretmesine rağmen kendisine yasak edilene yönelen, o muhakkak acıyı çekmeye müstahaktır.

Kalp sahibini arıyor, bulamadıkça azap veriyor. Âdeta dile gelmiş diyor: "Ben bunun için yaratılmadım."

Kalp sonsuz olan bir cemal ve kemal sahibini, sonsuz güzellikte sürekli var olanı ve baki olanı sevmek istiyor.

Ders 3

Kalbin Bulaşıkları

Nasıl ki her fiilin bir faili vardır, her fiil o fiili yapandan ipucu verir; o fiilin gerektirdiği sıfatlar, failin özelliklerinin delilleridir.

Nasıl ki her sanatlı eser bir sanatkârı icap eder.

Nasıl ki bir çamaşır makinesi, bir tasarımcı, bir şuur olmaksızın, bir irade tasarruf etmeksizin, tesadüfen meydana gelemez; bir mühendisi olmak gerektir.

Aynen kalp de öyle, hatta çamaşır makinesinden milyonlarca defa daha sanatlı bir makine, bir teçhizattır. Bunun değerini ancak kalbi durmak üzere olan biri fark edebilir.

Bütün dünyanın profesör ve bilim adamları son teknolojilerini bir araya getirseler kalp gibi bir makineyi yapmaları mümkün olmayacaktır. Benzeri yapılan şeyler de kalbin yanına yaklaşamayacak derecede basit kalacaktır.

Öyleyse çamaşır makinesi bir mühendissiz olamaz, meydana gelemezken ondan milyonlarca kat daha sanatlı ve hikmetli ve maslahatlı ve içine binlerce farklı fayda konulmuş olan bu muhteşem teknoloji, elbette hikmetin, faydanın, maslahatın ne olduğunu anlayamayan akılsız, şuursuz tabiatın işi kesinlikle olamaz.

Kalbin mühendisi ise kalbi bilen, kalbi yaratmakla kalmayıp kalbin ihtiyaçlarını da bilip yaratan ve ona göre dizayn ve tanzim eden bir zat olabilir.

Tıpkı gözü verenin, hem gözü görmesi hem de ince bir mana ile gözün gördüğünü görmesi ve ona göre vermesi gibi...

Kalbi yaratan, yoktan var eden Zat-ı Akdes de kalbe sonsuz bir sevgiyi, sonsuz bir muhabbeti taşıyabilme özelliği vermiş. Çünkü O'na bir ayinedir kalp...

Bu vasıflar, *"Ben yere göğe sığmadım, ancak mü'min kulumun kalbine sığdım" (Keşfü'l-Hafâ, 2256)* diyen sonsuz güzellik sahibi bir Zat'a ayna olabilmesi için verilmiş kalbe.

Hasılıkelam, kalb-i beşer sonsuzu sevmeye programlanmış. Fakat sonsuz dururken biraz sonra terk edecek olana yöneltince tüm akşamı bozuluyor ve dayanılmaz bir acı veriyor.

İşte bu yüzdendir aziz dostum, gök kubbenin dünyayı sana dar edecek gibi sinene çökmesi!

Sen kalbinin talimatlarını okuyamadın, rehberine dikkat etmedin ve kalbin ince dokusuna aldırmadan kısa devre yaptırdın.

Çamaşır makinelerinin bir kullanım kılavuzu vardır. Onu yapan mühendisi veya tasarımcısı, o makinenin nasıl kullanılması gerektiğini, makinenin hangi hâllerde arıza vermeyeceğini, hangi hâllerde bozulacağını ve nelere dikkat edilmesi gerektiğini bildiren bir kullanım kılavuzu mutlaka hazırlar ve o kullanım kılavuzu makineyle beraber verilir.

Ta ki kullanacak kişi yanlış bir hareket yapıp o makineyi bozmasın.

Mesela çamaşır makinesinin içine bulaşık atılırsa çalıştır tuşuna basıldığı andan itibaren hem makine zarar görür hem de içindekileri kırar.

İşte biz de kalp makinemizin kullanım kılavuzunu okumadığımız için kalbimize bulaşıkları dolduruyoruz; bulaşık manzaraları, bulaşık ilişkileri, bulaşık sevmeleri, bulaşık maddeleri kalbimize dolduruyoruz.

Çalıştır tuşuna basıldığı anda, sev dendiği anda, hem içindeki bulaşıkları kırıyor, hem de kendi arızalanıyor.

Kalbimizi çevirip baksak kim bilir içinden hangi bulaşıklar çıkacak? Yeni alınan ayakkabı, elbise, çanta, araba, ev, saat, yemekler, eşya-

lar, televizyonlar, bilgisayarlar, futbol takımları, partiler, dostlar, akrabalar ve elbette karşı cins sevdiklerimiz...

Kalbimizden çıkaramadığımız ne kadar çok sevgi var, "Esas Sevgili"yi unutturan!

Sev tuşuna basınca, çalıştırınca kalp makinesini, harap ediyor kendini ve sahibini ve sahibinin kirlettirdiklerini...

Peki, kalbin kullanım kılavuzu nedir?

Çamaşır makinesini yapan mühendisin o kılavuzu koyduğu gibi, kalbin kullanım kılavuzunu da kalbi yapan, tasarlayan, meydana getiren zat yani Allah koymuş, göndermiştir. İşte o kullanım kılavuzun adı Kur'an-ı Azimüşşan'dır.

Allah katında ne kadar sevildiğini merak ediyorsan, kalbindeki Allah'ın yerine bak!

"Allah seni özgür yaratmışken başkasının kölesi olma."

(Hz. Ali)

"İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal.
Hamallık ki, sonunda, ne rütbe var, ne de mal,
Yalnız acı bir lokma, zehirle pişmiş aştan;
Ve ayrılık, anneden, vatandan, arkadaştan."

(Necip Fazıl)

4. Bölüm

Mecnun Olmak

Kays'ı Mecnun eden Sır

Mecnunluk, Leyla'yla mı başlar?
Yoksa Leyla'yla bitip Mevla'yla mı başlar?

Biraz soluklanalım ey dost! Bir nefeslik müsaade alalım zamanın seyrinden... Sen hiç Mecnun'un hikâyesini bilir misin?

Sana biraz Mecnun'dan bahsedeyim... Zira çıktığın bu aşk yolunda, çektiğin ızdırabın piridir Kays...

Ona boşuna Mecnun dememişler. Boşuna biçare olmuyor şairler, onun delicesine çektiği acının tercümanı olmak için... Kelimeler yetememiş o ızdırabı tarife... Aşk acısının başladığı yerde kalem susar demiştim ya... İşte kalemi susturan bir sevda hikâyesi:

Mecnun doğduğunda mı Mecnun'du yoksa Kays adını ona veren, ondaki Mecnunluğu mu sezememişti? Kays'ın ruhunda zaman ötesi bir

Mecnunluk mührü mü vardı yoksa ruhu Leyla boyasına düşünce mi başlamıştı Mecnunluk?

Çok gençken görmüştü Leyla'yı. Ama nasıl bir görmek? Gözbebeklerinden ruhuna sıçrayan bir yıldırım ruhunda çarpmıştı... El ve ayakları buz kesmişti o deruni ruh rezonansına yakalanınca...

Âdeta kalbi türbülansa girmişti hızlı basınç değişimiyle... Zaman donmuş, bakışlar donmuş, asırlar donmuştu. O ilk bakış zaman ötesi bir suskunlukta, semavi bir teklifle gelmişti.

Kays'ı Mecnun'a çeviren bir dönüşüm, beşeriyetin hafızasına nakşedilecekti bundan böyle. Artık saatin yelkovanı Kays için farklı akmaya başlamıştı.

Bu sevda sadece Kays'ın kısmeti değildi. Leyla da aynı yangının içine düşüp aynı frekansta, aynı rezonansta kavrulmuştu. Fakat Kays'ın bir farkı vardı ki Leyla, Leyla olarak kaldı; ama o Mecnun oldu.

O yakıcı ilk bakış, insanlığın içinde boğulduğu bir girdaba çekiyordu Mecnun'u... Âdeta Mecnun'un iç organları da bu dönüşüme katılıyor, ciğerine ateş düşüyor, kalbi kor hâline geliyor, göğsünden boğazına bir ateş yükseliyordu.

Yüreğindeki yangın öyle kuvvetliydi ki, kalbindeki sonsuz sevgi, bulunduğu kasabaya da taşıyordu.

Fakat maalesef, Mecnun'un bu yangınından, Leyla'nın ailesi hiç de memnun değildi. Biricik Leylalarına yakıştırmadıkları bu gencin Leyla'ya kavuşmasını engelleyebilmek için bütün gayretlerini sarf etmeye karar verdiler.

Leyla'yı haram ettiler Kays'a... Ve kavuşamamak, yangınlarını semaya yükseltti. Aşkın ızdırabını, ilk bakıştan beri yüreğinde, yüreğinin en derininde hisseden Kays, asıl acıyla tanışmaya başladı.

Aşkın ayrılık elemiyle Kays, Mecnun olmaya adım adım ilerliyordu.

Günler ilerlerken Leyla da ızdırabına dayanamadı. Bir yol aradı ki Mecnun'a değsin yine bakışları... Bir yol aradı ki Mecnun'a dokunsun ruhunun seylapları...

Nihayet yolunu buldu Leyla. Aklına, hayır niyetiyle halka çorba dağıtmak geldi ve haber gönderdi tellallarla...

"İnsanlara haber verin. Yarın meydanda kazan kurulacak ve herkese çorba dağıtacağım. Toplansınlar, gelsinler."

Bunu duyan halk, büyük bir heyecan ve sevinç içinde söylenen yere akın etti. Kiminin elinde tas, kiminde tencere, kiminde kova...

Herkes, daha fazla çorba almak sevdasıyla toplandı meydana... Gelenler, kazanın önünde sıraya girdiler. Pek muazzam, uzunca bir kuy-

ruk oluştu.

Herkes duyar da hiç Mecnun duymaz mı? Tellalın sesi ulaştığı vakit, yüzünde bir tebessümle dedi ki kendi kendine:

"Ah benim canım Leylam! Görüyor musun bak, yine cömertliğini göstermiş, ikram edecekmiş. Elbet halka verirken benden de esirgemez. Alayım da şu küçük kâseyi, Leylamın elleriyle dağıtacağı çorbadan nasipleneyim."

Ve Mecnun da geldi meydana, kuyruğun sonuna ilişti. Mecnun'un bekleyişi halkınkine benzer mi? Tabii ki benzemiyordu.

Onu gören bazıları, elindeki kâsenin küçüklüğüyle alay ettiler:

"Ne garip adamsın, bedava çorbaya geliyorsun, şu elindeki küçücük kâseye bak. Aklın olsa bizim gibi yapar, evindeki en büyük kaplarla gelirdin ya, akıl sende ne gezer!"

Diyeceksiniz ki: "Ne de sabırlı bu Mecnun; onca laf işitiyor da ses etmiyor." Vermesine verir cevabını ya, Mecnun, o söylenenlerin bir kelimesini bile duymadı. Nasıl duyacak sesleri? Dolu dolu ve yerdeymiş gözleri... Ne zaman çağırsa Leyla, böyle olur, halk da onun bu vaziyetiyle istihza ederdi.

Bu arada, sırası gelen çorbasını aldı. Leyla büyükçe kepçesini, her gelen için ayrı, pek büyük bir şefkatle ve mütebessim hâlde, ko-

caman kazana daldırdı. Halk, tasını tenceresini doldurmanın sevinciyle kenara çekildikçe sıra Mecnun'a yaklaştı.

Her şeyin sonu var. O koca kuyruk da küçüldü, küçüldü; sonunda kala kala bir Mecnun kaldı.

Hani kalbi, avcısına yakalanmış bir ceylan gibi çarpıyordu ya Mecnun'un... Hani bekleyişi diğerlerininkine hiç benzemiyordu ya... O, işte bu hâlin etkisiyle başı eğik, gözleri yerde, anladı ki sıra onda... Heyecandan titreyerek elindeki küçük kâseyi, Leyla'sına uzattı.

Herkese sevgiyle ikram eden Leyla, Mecnun'u karşısında bu vaziyette görünce birden kaşlarını çattı. Ah, öyle bir celalle baktı ki görenler şaştı.

Leyla, o herkese çorba ikram ettiği kepçeyi kaldırdı, Mecnun'un kafasına indirdi!

Mecnun, hiç beklemediği bu davranışın ardından, aniden yerden aldı gözlerini, Leyla'nın gözlerinin en derinine bıraktı. Uzun uzun baktı, baktı... O bakarken başından aşağı çok kan aktı. Aldırmadı Mecnun buna; yine, bir daha, bir daha baktı.

O kadar ki, ikisinin bakışları sanki birbirinde yok oldu. Sanki öylece donup kaldılar. Epeyce sonra Mecnun, o gözlerde bir müjde okumuşçasına gülümsedi.

"Leylam! Yine Leylam!" dedi, sürur içinde kenara çekildi.

Bunu gören halk, galeyana geldi. İnsanlar, "Sen," dediler, "sen gerçekten de delinin tekisin. Adını Mecnun koymakla pek de isabet etmişiz. Vallahi, senden adam olmaz. Yahu kafana kepçeyi indirdi, başını yardı, kanını döktü, sen hâlâ "Leylam, Leylam!" diye sayıklayıp duruyorsun.

Ne biçimsin ki, bir lokmacık onurun da yok. Seni gören, ikram gördün sanır! Oysa Leyla, senden çorbasını esirgemekle kalmadı, bir de sana zulmetti. Bu Leyla böyle zalimlik etmişken senin şu hâline de bak! Evet, evet, sen resmen zırdelisin! Zaten öyle olmasan hâlâ "Leyla" der misin? Bak sana neler etti?"

Anlayacağınız halk, Mecnun'a kızacağım derken, Leyla'yı kötülemeye durdu. Gaflete bakın ki Leyla'yı, Mecnun'a yeriyorlar.

Nankörlüğe bakın ki iki dakika önce elinden çorba alıp sevindikleri kimseyi, zahirine aldandıkları bir hadise yüzünden hemen yerin dibine sokuyorlar.

"Bu ne biçim insanlık, hiç insan elinden nimetlendiği kimse hakkında böyle konuşur mu?" dediniz.

İşte zaten Mecnun da buna dayanamadı. Hiçbir şeye değil, halkın Leyla hakkında ileri

geri konuşmasına kızdı. İki elini, beline öyle bir koydu ki...

Kaşlarını Leyla'sı gibi öyle bir çattı ki... O sessiz adam gitti, yerine heybetli mi heybetli bambaşka biri geldi ve dönüp halka dedi ki:

"Bana bakın, bana! Oncanız arasında, seçti de benim başımı yardı, onu çekemediniz değil mi? Kıskanmayın a dostlar, Leylam belki bir gün lütfeder, sizin de başınızı yarar!"

Böylece sustu tüm sesler... Ne diyeceğini bilmez hâlde kalakalmışken halk, "Leylam!" diye diye uzaklaştı Mecnun meydandan...

Hikâye bitince şerhi başlar. O hâlde şimdi, şerh edelim de anlayalım, meselenin aslı neymiş?

Mecnun, Leyla'nın gözlerine bakınca orada bir şey okudu. Leyla, anlamaya sadece Mecnun'un güç yetirebileceği bir dille içli içli sitem etti.

Bu sitem, sadece gözlerin derininde gizliydi ki o saklı yere yalnızca Mecnun'un bakışı ulaşabildi. Zira Mecnun, aşkla baktı. Leyla, yalnızca âşığına açtığı o mahremde, sessizce şöyle haykırdı:

"A benim Mecnun'um! Bilmez misin ki ben de sana mecnunum... Bu halkı meydana, sırf seni görebilmek için döktüğümü; bunca zahmete, sırf seninle bakışabilmek için katlandığımı bilmez misin?

Aramızdaki aşk ortaya dökülmesin, insanlar ileri geri konuşup fitne fesat çıkarmasın, sırrımız açığa çıkmasın diye böyle yaparım.

Benim derdim, sadece seni görmek, gözlerine dalmakken şu senin ettiğine bir bak! Halk gibi çorbanın derdine mi düştün ki, nazarını yere, kâseni bana reva gördün! Sen ki, benden bakışlarını esirgersin, işte o vakit, kepçeyi de kafana böyle yersin! Şimdi, o güzel başından kanlar süzülürken iyi bil ki içim yanıyor.

Lâkin benden beni değil, çorbayı talep ettiğin anların yarası içimde, bil ki hâlâ kanıyor. O hâlde şimdi, gözlerime daha uzun bak ki hem sancım, hem hasretim dinsin..."

İşte Mecnun, Leyla'nın bakışında bu cilveyi seyredince başının acısını unutup tebessüm etti. Halk, hakikati anlama istidadına sahip bulunmadığından, Leyla'ya bile "zalim" demekte bir beis görmedi.

Mecnun ise sadece şunu düşünmekteydi: Olmasaydı meyli, vurur muydu Leyli?

* * *

Bu hikâyeyi aktarmamın hikmeti şu dostum: O Mecnun gör ne hâllere giriftar oluyor... Ne kadar külli bir değişim oluyor, aşkın gerçek yüzünü keşfedince!

Ailesi Leyla'nın bu hâllerinden öylesine utanır, öylesine "insanlar ne der" korkusuna düşer ki Leyla'nın dışarı dahi çıkmasına izin vermez. Artık onu hiçbir yerde bulamayan Kays, tam bir Mecnun olur ve çöllere düşer.

Bu sevda yüzünden çöllere düşen Mecnun'a birçok kişi Leyla'yı unutmasını söyler; ancak onun için kâinat, artık Leyla'dan ibarettir ve hiçbir şekilde bu aşktan vazgeçmez.

Hatta babası onu, bu dertten kurtulmak için Allah'a yakarsın diye Kâbe'ye götürür; ama o tam tersine, derdinin artması için dua eder. Hem Leyla hem Mecnun'un hâlleri gittikçe daha çok perişan olur.

AYNA KIRILINCA

Babası Mecnun'u iyileşmesi için Kâbe'ye götürür. Duaların kabul olduğu bu yerde Mecnun, aşkını daha da arttırması için Allahu Teâlâ'ya dua eder:

"Ya Rab belâ-yı aşk ile kıl âşinâ beni,
Bir dem belâ-yı aşkdan etme cüdâ beni."

Duası neticesinde aşkı daha da çoğalır ve bütün vaktini çöllerde geçirmeye başlar. Diğer tarafta Leyla da aşk ızdırabı içindedir.

Bin bir badire atlattıktan sonra Leyla bir yolunu bulur ve çöle, Mecnun'u aramaya koşar. Günler sonra Mecnun'u bulur.

Mecnun ile Leyla ilk bakıştan yıllar sonra bir ikinci kavuşma yaşayacaklar diye bekliyoruz.

Hikâye buraya kadar çok ızdırap ve acı dolu. Ama bu dakikadan sonra farklı bir noktada seyrediyor.

Çünkü Mecnun, Leyla'ya bakıyor ama sanki gözbebekleri çok daha uzakları görmeye çalışıyor.

Gözbebeklerinin odağında sanki Leyla yok, sanki Leyla tebei nazarda kalmış...

Sanki ruhu yeni boyuta hicret ederken gözlerini erketeye bırakmış...

Sanki elindeki aynayı kırmış Mecnun ve aynadan yansıyan güneşe dönmüş yüzünü... Sanki hakikati bulmuş...

"Sen Leyla'ysan benim kalbimdeki kim?

Benim kalbimdeki Leyla ise sen kimsin?" demiş Leyla'ya...

Mecazi bir aşktan hakiki bir aşka geçmiş, elindeki aynayı kırıp aynada yansıyan esas güzellik sahibini, güzelliğin kaynağını bulmuş Mecnun...

Bu buluşunu, bu aynayı kırma ve hakikate yol bulma hâlini Abdurrahim Karakoç ne güzel ifade etmiş:

"Her ne kusur varsa geçen zamanda,
Suçsuzdur aynalar ela gözlü yâr.
Mecnunlar Mevla'yı bulursa canda,
El olur Leylalar ela gözlü yâr."

Ayna kendinde olmayan görüntüyü yansıtan şeye denir. Peki, bizdeki güzellik, bizdeki cemal ve kemal, bizdeki özellikler nereden geliyor?

Sürekli sönen, kaybolan, yok olan, devam etmeyen güzellikler, cemaller yerine bunların kaynağını bulsak da hiç bitmese hep devam etse ne de güzel olmaz mıydı?

Bir derenin aktığını düşünelim mesela... O derenin bir kenarında da ağaçlar var, gölge ediyorlar. Sonra bir su kabarcığını seyre dalıyoruz. Bir de bakıyoruz ki bütün su kabarcıkları gibi o da bir güneşçiği yansıtıyor.

"Acaba bu görünen güneş, ısısıyla ışığıyla bu kabarcığın içinden mi geliyor yoksa başka bir kaynak mı var?" diye merak ederken bir de bakıyoruz ki o kabarcık, ağaçların gölge ettiği bölüme gelince içindeki güneş sönüyor, yerini karanlığa bırakıyor.

Hemen anlarız ki o kabarcığın içindeki gerçek bir güneş değil, asıl güneşin bir yansımasıymış.

Öyleyse biz o kaynağı bulmalıyız, ta ki bu karanlığa düşmelerde yorulmayalım.

İnsan da aynen öyle bir kabarcık gibidir. İçinde hayat gibi, cemal gibi, güzellik veya sevmek gibi bazı nurlar ve güneşçikler taşıyor. Fakat bir bakıyoruz ki hayat nuru, mesela ölüm gölgesine girince sönüyor. Cemal, kemal ve güzellik gibi bazı hasletler de bazı gölgelerde sönüyor.

Mecnun'un meftun olduğu o güzellik de şu an Leyla'dan alındı ve toprağın altında hiç de sevilmeyecek bir hâlde yatıyor belki de... Ama Mecnun keşfetti kaynağı ve ona yöneldi. Bir sırrı anlamıştı belki de Mecnun...

Onun anladığı sırrı anlamak için buradayız ey aşk yolunun dertli ama bahtiyar yolcusu! Gel Kur'an'ın bu dersini Bediüzzaman'ın baldan tatlı sözüyle dinle:

"Güzel değil batmakla kaybolan bir mahbup. Çünkü zevale mahkûm, hakikî güzel olamaz. Aşk-ı ebedî için yaratılan ve âyine-i Samed olan kalb ile sevilmez ve sevilmemeli."

(Sözler, On Yedinci Söz)

Mecnun, "Seni seviyorum" demiş.
Leyla, "Gayrimeşru bir muhabbetin neticesi merhametsiz azap çekmektir" demiş.
Mecnun da şeytan da şok! ☺

"İnsan ya acılarını unutmasını ya da kendi mezarını kazmasını bilmeli."
(Balzac)

"Ey gönül! Şimdi sorarım sana:
Hangi aşk daha büyüktür?
Anlatılarak dile düşen mi,
anlatılmayıp yürek deşen mi?"
(Şems-i Tebrizî)

5. Bölüm

O'nu Sevmenin Yolu O'nu Tanımak...

Güzelle Buluşmak

Güzel değildir batıp kaybolan bir sevgili! Kaybolmaya ve yok olmaya mahkûm olan nasıl hakiki güzel olabilsin?

On dakika güzel olan, sonra çirkinleşecek birisine güzel diyebilir miyiz? O on dakika içinde dünyanın en güzeli de olsa ancak geçici bir güzeldir... On saatlik bir güzel ama sonrasında çirkinleşecek olsa güzel diyebilir miyiz? On hafta ya da on yıl olsun...

O güzellik gidecek, sonrasında çürüyüp bozulacak...

Dünyanın en güzeli seçilen binlerce insan toprağın altına girdi ve unutuldu. Kimse mezarlıktan cesedini çıkarıp da âşık olmaz suretine değil mi? Çünkü o hakiki güzel değildi. Tıpkı nehrin üzerindeki kabarcıklar gibi...

Hani başta demiştik, pekişmesi için tekrar

edelim bu kuvvetli misali:

O nehrin güneşe bakan kısmındaki su damlacıklarının üzerinde küçük güneşçikler gözükür. Fakat ne zaman ki damla bir gölgeye girse içindeki güneşi kaybeder.

Bu şekilde takip ettiğimiz her su damlası, içindeki güneşçiği gölgeye girince kaybediyorsa şunu deriz: "Demek ki kaynak bunlarda değil; başka bir güneş var, bunlara yansıyor."

Aynen öyle de her insanda bir hayat güneşçiği bulunur, ölüm gölgesine girince kaybettiği... Ya da bir kudret güneşçiği bulunur, perde çekilince sönen... Ya da bir güzellik güneşçiği bulunur Sonsuz Güzel'in Sonsuz Cemal'inden yansıyan...

Kalp de, kalbin içindeki sonsuz sevme kabiliyeti de, o Sonsuz Güzel'i sevmek için verilmiş.

Fakat biz hata ederek esas sahibine yönlendirmiyoruz, okyanusu bir bardağa doldurmaya çalışırcasına fani bir sevgiliye o sevgiyi yöneltince kalp de alarm veriyor tabiri caizse... Dile gelse diyecek: "Ben bunun için yaratılmadım."

"La uhibbü'l-âfilin" diyecek İbrahimvari...

İbrahim aleyhisselam, putlara bakınca her duru kalbin anlayabileceği şu hakikati anladı: "Aciz olan bu varlıklar bizim ihtiyaçlarımıza medet edemezler, bize ilah olamazlar!"

Dağlara çıktı, putları kırdı ve başladı

kâinattan Yaratıcı'sını sormaya... Bu yerlerin ve göklerin Rabbi, Yaratıcısı, Halıkı, Tasarımcısı kim olabilir?

Öyle bir Zat lazımdır ki hem zerreye hem galaksilere sözü geçsin. Zira her şey her şeyle bağlı ve alakadar...

Bir zerreye sözünü geçiremeyen bir yıldıza söz dinletemez! Bir galaksiye söz dinletemeyen bir atoma söz geçiremez ve Rab olamaz.

Öyle hassas bir düzen kurulmuş ki atomun çekirdeği etrafında dönen elektronların hızı bir değişse her şey mahvolacak. Sürekli farklı yörüngede seyreden elektronlar üst üste gelse düzen bozulacak.

Dünya, Güneş'in etrafında dönerken zerre kadar yörüngesinden sapsa her şey karışacak ve her yeri karıştıracak. Fakat o dev küreler dönerken onca denizleri taşırmıyor. Sakinlerine de bu dönüşü esnasında ne bir ses ne bir sarsıntı hissettiriyor.

Yeryüzünde bir elma yiyebilmek için tüm galaksiler çalışıyor.

Elmanın oluşabilmesi için toprak, su, hava gerekir. Suyun oluşabilmesi için yağmurların döngüsünün kusursuz işleyebilmesi, saniyede 16 milyon ton suyun buharlaşması ve bir yerlerde yağmur çekirdeğinin oluşarak gerekli yerlere rüzgârlarla sevk edilip rahmet gibi yağmuru bo-

şaltabilmesi; havanın oluşması için oksijen azot döngüsü gibi binlerce etkenin aynı anda çalışması, atmosferin muhafaza edilmesi gerekir...

Tüm bunların işlediği sırada da Mars'ın yörüngesinden çıkarak Dünya'ya çarpmaması veya başka galaksilerde belirli bir zamanda bir patlama olmaması gerekir.

Tüm bu işlemlerin yanı sıra insan bedeninde yüz trilyon hücrenin sorunsuz işlemesi ve organların vazifelerini aksatmaması ve akılsız, şuursuz cihazların akıllı, şuurlu işleri yapabilmesi gerekir.

Yani bir elmayı yiyebilmek için koca bir kâinat gerekir!

Elbette o elmayı, elmanın kıymetini bilip takdir edecek insanoğluna, onu tatmin edecek şekilde veren akılsız, şuursuz ağaç olamaz.

Meyvelere lezzet veren meyve asididir. Fakat meyve asitleri insan midesine zarar verebilecek bir keyfiyettedir. Fakat sanki bunu bilen biri, o meyve asidini insan midesine göre tanzim etmek ve insanı incitmemek için asidi demirle dengelemiş. Demirin de zararını negatif iyonlarla düzenlemiş.

Elmayı kim yapmışsa insanı da tanıyor demektir. İnsanı yaratan kim ise, elmayı yaratıp onu ona sevdiren, rengini gözüne, kokusunu burnuna, tadını diline, vitaminini vücuduna göre

yaratan ancak o Zat olabilir.

Atmosferi yaratan ve onu bin bir hikmetle donatıp göğün tavanını yükselterek gök taşlarının Dünya'ya zarar vermesine engel olan; akılsız, şuursuz tabiat veya o işlevsiz putlar olamaz.

Hz. İbrahim (a.s.) kâinata baktı ve kâinattan Yaratıcı'sını sordu. Semaya baktı; sema ona seslendi: "Gel sayfalarımı oku! Aradığını benimle bilebilir ve bulabilirsin."

O da okudukça kendisini hayret ve muhabbetle dolduran satırlarda aradığı cevabı buldu.

Mesela semada, bir kısmı Dünya'mızdan milyonlarca defa daha büyük ve bazıları top güllesinden binlerce defa daha süratli olan dev cisimler, dev küreler, birbirlerine çarpmadan, fevkalhad dönüyor; Güneş gibi Dünya'nın 1.300.000 katı büyüklüğündeki devasa yıldızlar, yanmak maddeleri tükenmeden yandırılıyor ve ipsiz, direksiz semada kendilerine ait yörüngelerinde yol aldırılıyorlar.

Dünyamız dönerken zerre yörüngesinden şaşmıyor, içindeki sakinlerini manevralarıyla incitmiyor, gürültüsünü duyurmadan emirlere itaat ediyor.

Evet, o dev cisimler kendi iradeleriyle hareket etmiyor; sonsuz bir Güç Sahibi'nin izniyle hareket ettiriliyor, gördü.

Tıpkı Bediüzzaman'ın Âyetü'l Kübra'da, kâinattan Yaratıcı'sını soran bir seyyahın müşahedatı gibi o da nazarını atmosfere çevirdi belki de...

İhtiyaca imdat eden bulutlar, göğün yüzünü bir anda dolduruyor; başlarına arş emri gelince bir anda toplanıp bir anda dağılıyor, bir anda susuzluktan ağlayan zeminin yüzünü rahmet namı verilen yağmurlarla güldürüyor, onlara çiçek açtırtarak tebessüm ettiriyor. Hem bir anda toplanan bulutlar, kirlenen zeminin tozunu sünger gibi yıkıyor, temizliyor.

Hem rüzgârlara bakınca belki de gördü ki, o cansız akılsız hava zerreleri öyle hikmetli istihdam olunuyorlar ki, bu Kâinat Sultanı'ndan gelen emirleri dinler, bilir ve hiçbirini geri bırakmayarak o kumandanın kuvvetiyle yapar ve intizamla yerine getirir bir vaziyette; zeminin bütün nüfuslarına nefes vermek ve hayattar olanlara faydası bulunan ısı, ışık, elektrik gibi maddeleri ve sesleri nakletmek ve bitkilerin aşılanmasında vazife yapan maslahatlı ve hikmetli özelliklerin kendi kendine olamayacağını gösterir; bu işler tesadüfe havale edilemez bildirir.

Kâinat yalan söylemiyor! Ona doğru soruları soranları, doğru cevaplara yönlendiriyor!

Âdeta bağırıyor:

"Başını kaldır! Kendini tanıttırmak isteyen faal ve kudretli bir Zat'ın harika işlerine bak! Sen başıboş olmadığın gibi bu hadiseler de başıboş olamazlar.
Her birisi çok hikmetli vazifeler peşinde koşturuluyorlar.
Bir Müdebbir-i Hakîm tarafından istihdam olunuyorlar."

(Şuâlar, Yedinci Şuâ)

Kendisi çamur yiyip insanlara tatlı köfteler ve lezzetli tulumbacıklar hükmünde olan dut, incir veya kiraz gibi yemişlerini, meyve ve şerbetli tatlılarını uzatan ağaçlar; elbette serseri tesadüfün eseri olamaz!

Bu sonsuz aşkın bir davetidir! Bu görünüp yok olan ihsanlar ve ikramlarda, bu kurulup tattırılan, doyurmadan toplanan sofralarda bir mesaj var!

Kendi kupkuru toprakta, hararetin içinde olmasına rağmen binlerce sulu tulumbacıklarını yazın sıcağında insanlara ikram eden kuru asma dalı olamaz!

Kışın C vitaminine ihtiyaç duyulduğunu bilip de portakalı vagonlarla gönderen; yazın susuzluğu ve kuraklığı bilip de kalın bir konservenin içinde tatlı sulu şerbetiyle karpuzu gönderen merhamet, kalpsiz tabiata ait olamaz!

Kâinattan Yaratıcı'sını soran seyyaha, her şey dile gelip konuşmaz mı?

Yaratılan her varlığın kendine has bir gayesi, bir faydası ve neticesi var. Hiçbir varlıkta abes, manasız ve gereksiz sayılabilecek bir yön gözükmüyor.

Elbette akılsız ve şuursuz sebeplerin, bu gayeleri kendi başlarına takip edebilmeleri ve eşyayı bu şekilde hikmetle yaratmaları mümkün değildir.

Kalbe Dolan Hakikatler, O'nu Tanıtan Besteler...

"Sivrisineğin gözünü halk eden (yaratan) güneşi dahi o halk etmiştir (yaratmıştır)."

(Bediüzzaman Said Nursî)

Hiç sivrisinekteki binler faydalı işlerin birinden hikmet dersini dinledin mi?

Sivrisinek son derece hassas ısı algılayıcıları ile donatılmıştır. Binde birlik sıcaklık değişimini dahi hissedebilir. Bu algılama ışığa bağlı olmadığından, sivrisinek karanlık bir odada bile kan damarını bulabilir.

Kan damarını buldu mu önce hortumcukları vasıtasıyla noktayı seçer. Deriyi ise sanıldığı gibi basınçla değil, üst çenesi ve dişlerinin bulunduğu alt çenesiyle yarar.

İleri geri hareketlerle deriyi testere gibi keser ve açılan yarıktan, iğnesini kan damarına sokar. Şırıngaya benzeyen iğnesi, bir kılıfla korun-

muştur. Kan emme sırasında bu kılıf iğneden sıyrılır.

Burada büyük bir problem vardır ki o da kanın pıhtılaşmasıdır. Zira insan vücudu, yine bir hikmetten dolayı, akan kanı pıhtılaştırma özelliğinde yaratılmıştır. Bu sayede, bir yeri kanayan insanın kanı bir müddet sonra pıhtılaşarak durur ve kan kaybından ölme riski azalır.

Eğer sinek, kanı emerken kan pıhtılaşırsa sinek beslenemez. Sivrisinek bunun da önlemini almıştır. Kanın pıhtılaşmasını önleyen bir enzimi, damardan açtığı yola bırakır. İşte, sivrisinek sokmasının ardından kaşıntıya sebep olan da bu enzimdir.

Yıllarca eğitim almış hemşireler bile birçok defa damarı bulamaz, iğneyi yanlış yere saplar. Buna rağmen hiçbir eğitim almayan sivrisinek, hedefini asla şaşırmaz. Sineğe bu dersi kim vermiştir?

Eğer ısı algılayıcıları sayesinde bu işi yapıyor dersen biz de deriz ki: Bu son derece gelişmiş olan ısı algılayıcılarını onun vücuduna hikmetle kim yerleştirdi? Sakın tabiat deme! Çünkü kör, sağır, cansız, şuursuz tabiat böyle hikmetli bir fiile, hem de milyonlarca canlıda sahip olamaz.

Daha önce dediğimiz gibi bu ısı algılayıcıları, ışığa bağlı olarak çalışmıyor. Eğer ışığa bağlı olsaydı sinek gece beslenemezdi.

Gündüz ise avı tarafından hemen fark edileceğinden zaten beslenemezdi. Bu da sivrisineğin sonu demekti.

Acaba onun beslenebilmesi için ısı algılayıcılarını ışığa bağlı kılmayan ve onları karanlıkta da çalışacak şekilde tasarlayan hikmet sahibi sanatkâr kimdir?

Sineğin, ufacık iğnesini koruyan kılıfı hangi terzi ona dikmiştir?

Sineğe, deriyi delmek için dişini ve çenelerini kullanmayı kim öğretmiştir? Hatta bundan da önce, onun vücudunda bu dişi ve çeneyi hikmetle kim yaratmıştır?

Belki de en önemlisi, kanın pıhtılaşmasını önleyen enzimin, kanı pıhtılaştırdığını sivrisinek nereden biliyor?

Pıhtılaşmayı önleyen enzimi üretecek tezgâhı ve fabrikayı, sineğin vücuduna kim yerleştirmiştir? Kanın pıhtılaşmasını önleyen enzimin formülünü bilmek için de neredeyse bir kimyager olmak gerekir.

Sivrisinek acaba hangi kimya okulunu bitirmiştir?

* * *

Arıya bakmaz mı insan?
Bal gibi ortada kimin yarattığı...

Kâinattan yaratıcısını soran seyyaha, bal arısı dahi konuşmaz mı?

Bal arısı durmadan, dinlenmeden çalışır. Günde yirmi bin çiçeği ziyaret eder. Ömründe iki milyon kilometrelik yol kat eder. Ve bu meşakkatli çalışmanın neticesinde, bal gibi tatlı bir gıdayı bizlere takdim eder.

Eğer bu zehirli böcek, Allah'ın vazifedar bir memuru değilse ve bal yapma sanatını ona Allah öğretmedi ise kim öğretti?

Bütün insanların, toplansalar bir gramını bile yapamayacakları balı bu böcek nasıl yapıyor? Yoksa bizden daha mı akıllı?

Arının sadece bal yapmayı bilmesi de kâfi değildir. Çünkü bu faaliyette bal tek başına düşünülmemiştir. Zira bal insana faydalı olarak yaratılmıştır.

O hâlde balı yapanın insandan haberdar olması ve onun vücut yapısını bilmesi lazımdır. Hâlbuki arıda böyle bir ilim yoktur.

Balı yapıp insanlara yedirmek; rahmetin, şefkatin ve acımanın bir eseridir.

Hâlbuki arının bize karşı ne merhameti ne de şefkati vardır. Buna delil ise fırsatını bulduğunda zehirli iğnesi ile bizi sokmasıdır.

O hâlde bize karşı şefkat gösterip merhamet eden kimdir?

Arı, çiçeklerin aşılanmasında da büyük bir vazife üstlenir. Çiçek tozlarını, bir çiçekten başka bir çiçeğe taşıyarak üremeyi sağlar.

Bir çiçeğe konduğunda, çiçek tozları, arının yapışkan ve sık tüylerine bulaşır. Sonra arı, aynı çiçeğin karşı cinsine konarak çiçek tozlarını ona bulaştırır. Bu vazifenin icrasında ilginç bir durum daha vardır.

Şöyle ki; mesela bal arısı bir güle konsa o civardaki güller bitinceye kadar başka bir çiçek türüne konmaz.

Eğer farklı çiçeklere konsaydı çiçek tozları farklı türlere taşınacağından döllenme olamazdı ve çiçeklerin nesli tükenirdi.

Acaba, bal arıları çiçekleri nasıl tanıyor? Çiçeklerin nesli devam etsin diye bu yorucu seyahati neden yapıyor? Aşılama vazifesine uygun kılları onun vücuduna kim taktı?

Bal arısının küçücük karnında balı pişirmek ve azaları tahrip etme kabiliyetinde olan zehre bulaştırmamak gibi harika bir fiilin faili kim olabilir?

Hiç kusura bakma inkârcı dostum, arıları kimin yarattığı bal gibi ortada...

* * *

Yolunu kaybedene en güzel ayakkabılar fayda etmez.

Yılanbalıklarının nasıl üretildiğini araştıran Danimarkalı Profesör Yuhanna Smith son derece ilginç bir şey keşfetmiş.

Yumurtlama zamanı geldiğinde, anne yılanbalıkları Bermuda Şeytan Üçgeni yakınlarındaki Saratoga Adası'na doğru göç ediyorlar. Oraya ulaştıklarında yumurtluyorlar ve orada ölüyorlar.

Yumurtalar üç yüz altmış metre derinliğe ulaştığında çatlıyor ve içinden yavru yılanbalıkları çıkıyor. 5 santimetreye ulaştıklarında ise tekrar göç ederek büyük denizlere dönüyorlar.

Burada ilginç olan şu: Anne yılanbalığı hangi denizden gelmişse yavrusu o denize dönüyor. Asla başka bir denize gitmiyor.

Eğer bu seyahatin, Allah'ın ilhamıyla gerçekleştiğini kabul etmezsek şu sorulara makul cevaplar bulmamız gerekir:

- *Yılanbalıkları bu kadar yorucu, uzun ve ölümleri ile sonuçlanacak bir seyahate niçin katlanıyorlar?*
- *Saratoga Adası'nı nasıl buluyorlar? Yoksa ellerinde pusulaları mı var?*
- *Yavru yılanbalığı, annesinin geldiği denizi ve yolunu nereden biliyor?*

Şimdiye kadar cami avlusuna bırakılan bir çocuğun büyüdüğünde ana evine döndüğü hiç duyulmamıştır. Hatta bırakın bunu, çok defa girdiğimiz büyük bir binanın çıkış kapısını bile bulamıyoruz ve binada dolanıp duruyoruz.

Mahlukatın en zekisinin ve akıllısının yapamadığını, yavru yılanbalıkları nasıl yapıyor? Elbette onları sevk eden Zat kimse bu kâinatın sahibi de O'dur.

Muhabbetullahı kazandıran marifetullahtır

Sen Allah'ı seversen
Allah seni sevmez mi?
Rızasına erersen,
Hak ecrini vermez mi?

Sular gibi çağlasan,
Eyyüb gibi ağlasan,
Ciğergâhı dağlasan,
Ahvalini sormaz mı?

İlahi aşk yolculuğunda, kalbe damlayan hakikat damlalarıdır aşkın yüzünü mecazdan hakikiye çeviren... Çünkü muhabbetullahı kazandıran marifetullahtır, yani Allah'ı tanımaktır. Zira insan tanımadığını sevemez. Sevdiğini söyleyen de yalan söyler.

Mesela Allah'ın hayatı nasıl verip nasıl aldığını, şifayı, ilmi, kudreti, rızkı nasıl verdiğini,

hangi sıfatlarıyla nasıl tasarruf ettiğini, bütün duaları aynı anda nasıl duyduğunu bilmeden, Allah'ı tanıdığımızı nasıl iddia edebiliriz?

O'nun gönderdiği mesajı okumadan, O'na yakın olduğumuzu nasıl iddia edebiliriz? Yoksa sadece adını biliyor, diğer her şeyi kendi kafamızda mı şekillendiriyoruz? Yoksa bizim kafamızdaki ilahla gerçek Allah aynı yaratıcı mıdır?

Madem kalbimizdeki fani sevdaların yaralarını tedavi etmek istiyoruz, öyleyse önce O'nu tanımalıyız, bilmeliyiz.

Kalbi veren, kalbin sahibi, sevginin Rabbi, aşkın yaratıcısı; sevme teklifi mahiyetinde gönderdiği milyonlarca nimetle kendini tanıttırmak ve sevdirmek istiyor. O'nu tanıyana hakiki aşkı, muhabbetullah namıyla tattırıyor. Demek hakikat O ki, ayetinde şöyle bildiriyor:

"Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur."

(Rad Suresi, 28)

Bir kayısıyı var eden kim ise bütün kayısıları da var eden aynı tasarımcıdır. Bir çileği dizayn eden kim ise bütün çilekleri de O dizayn etmiştir. Bir insanı yaratan kim ise bütün insanları da yaratan O'dur. Zira hepsi aynı mührü taşıyor.

Küçücük bir yüzde envai çeşit sanat yaratıp Hz. Âdem'den bugüne milyarlarca farklı simayı

ayrı ayrı tasarlamak tesadüfün işi değil.

Hem bütün yüzlerdeki kulağın, burnun, ağzın; aynı yerlerde, aynı biçimlerde olması; aynı mührü, aynı sikkeyi, aynı imzayı taşıdıklarını ve onu yapanın vahdaniyetini gösterir.

O küçücük yüzde, birbirine benzeyen aynı şekilde yapılmalar içinde her birinin farklı bir alametinin olması ve birbirinin aynı olmaması da onları yapanın tek olduğunu, ehadiyetini gösterir.

Mesela her kar tanesi farklıdır veya bütün insanların parmak izleri farklıdır. Her birine ayrı bir mührü vermek için her birinin mühür koyucusunun aynı kişi olması gerekir.

Bir sözlük verilse bir kişiye, ilk beş yüz sayfasında yüz binlerce kelime var. Kalan beş yüz sayfası boş ve "Her sayfaya günde elli kelime eklencek ve her kelime önceki kelimelerden farklı olacak ve önceki kelimelere bakmak yasak" dense o kişi nasıl yeni bir kelime ekleyebilir?

Mutlaka eklediği kelimeler öncekilerin aynısı olur. Hangi kelimeyi yazacak olsa "Acaba bu yazılmış mıydı?" diye düşünür.

Aynen öyle de yaratılışı, tabiata ve tesadüfe havale etmek isteyen kişi, yeni bir insan yaratılacağı zaman "hangi yüz yapılmamış" diye bakılacak bir veri tabanından, şuursuz atomlardan

oluşan tabiatın araştırabileceğini iddia etme muhaline mi düşecektir?

Ya da hafızasına bakabilir ilahi aşkı arayan, mecazi aşklardan dili yanmış olan seyyah!

Bilgisayarda bir yazı yazdığımızda kilobayt boyutunda bir dosya ortaya çıkarken yanında bir de müzik olsun dersek megabayta çıkıyor boyut. Görüntü de olsun deyince yüzlerce megabayt; blue ray, full hd, 4k kalitesine çıktıkça doksan-yüz gigabayt boyuta ulaşıyor bir saatlik bir video.

Düşünelim ileride bir teknoloji çıksa ve videolardan koku, hatta gerekli sahnelerde dilimize tat gelse... Acaba böyle bir teknolojide bir saatlik bir video kaç terabayt yer kaplardı?

İnsanlığın henüz ulaşamadığı bu teknolojiyi, insan vücudunda mercimek tanesi kadar bir parçada yapan ve ona seksen sene boyunca çekim yaptıran ve anılarımızı ve o anıda yediğimiz yemeğin, içtiğimiz içeceğin tadını ve ortamın kokusunu ve mutluysak mutluluk hissini, efkârlıysak efkârı, hüzünlüysek hüznü kaydettiren bize hissettiriyor.

Hem de o hardal tanesi kadarlık bölüme bizim hatıratımızı kaydettiriyor. Tıpkı uçaklardaki karakutuda olduğu gibi hayır ve şer ne yaparsak kaydediliyor...

Kâinatın bir lisanı da paklığı ve temizliği ile

dile gelip Yaratıcı'nın varlığından haber veriyor ve ruh-u beşeri, ebedi bir aşka davet ediyor. İsm-i Kuddüs'ün burcunda diyor ki:

Ey dermanını arayan aşk yolunun dertli yolcusu! Gel, sana aradığın gerçek aşkı bulduracağım.

Şu dersi benden dinle:

Bu dünya daima dolup boşalan bir misafirhane, bir otel, daima işler büyük bir fabrika gibidir. Hâlbuki böyle işlek fabrika, han veya misafirhaneler, oteller, çok çabuk kirleniyorlar, bulaşık oluyorlar. Sürekli temizlik yapılmazsa insan orada boğulur.

"Halbuki bu fabrika-i kâinat ve misafirhane-i arz o derece pak, temiz ve naziftir ve o kadar kirsiz ve bulaşıksızdır ve ufunetsizdir ki, bir lüzumsuz şey ve bir menfaatsiz madde ve tesadüfî bir kir bulunmaz.

Zahirî bulunsa da, çabuk bir istihale makinesine atılır, temizlenir.

Demek bu fabrikaya bakan Zat, çok iyi bakıyor.

Ve bu fabrikanın öyle tanzifçi bir Sahibi var ki, o koca fabrikayı ve o büyük sarayı küçük bir oda gibi süpürtür, temizler, tanzim ve tanzif eder.

Ve o pek büyük fabrikanın büyüklüğü

nispetinde muzahrafatı ve enkazından kalma kirli maddeleri, süprüntüleri bulunmuyor.

Belki büyüklüğü nispetinde temizliğine ve nezafetine dikkat ediliyor.

Bir insan, bir ayda yıkanmazsa ve küçük odasını süpürmezse çok kirlenir, pislenir.

Demek bu saray-ı âlemdeki paklık, safilik, nuranîlik, temizlik, mütemadiyen hikmetli bir tanziften, bir dikkatli tathirden ileri geliyor.

Ve eğer o daimî tathir ve süpürmek ve dikkatle bakmak olmasaydı, bir senede bütün hayvanların yüz bin milletleri arzın yüzünde boğulacaklardı.

Ve semavatın fezasında tahribe ve mevte mazhar olan kürelerin ve peyklerin, belki yıldızların enkazları, başımızı ve diğer hayvanatın başlarını, belki küre-i arzın başını, belki dünyamızın başını kıracaklardı, dağlar büyüklüğündeki taşları başımıza yağdıracaklardı.

Ve bizi bu vatan-ı dünyevîmizden kaçıracaklardı.

Halbuki, eskiden beri o yukarı âlemlerdeki tahrip ve tamirden, medar-ı ibret olarak, yalnız birkaç semavî taşlar düşmüşse de, hiç kimsenin başını kırmamış."

"Bir kuş kolayca kanatlarını ve bir kâtip rahatça sahifelerini temizlediği gibi, bu tayyare-i arzın ve bu tuyur-u semâviyenin kanatları ve bu kitab-ı kâinatın sahifeleri de öylece temizleniyor, güzelleşiyor ki, âhiretin hadsiz güzelliğini görmeyen ve imanla düşünmeyen insanlar, dünyanın bu temizliğine, bu güzelliğine âşık olurlar, perestiş ederler."

(Lem'alar, Otuzuncu Lem'a)

Evet, bu kâinatın her yerinde bir temizlik faaliyeti görünüyor.

Mesela uzayda bir yıldız öldüğünde hemen içinden bir karadelik çıkıyor ve enkazları kaldırıyor. Eğer bu karadelikler temizlik memurları olarak uzayı temizlemeseler belki bunlar, dağlar büyüklüğünde gök taşları olarak dünyaya çarpacak ve hayatı bitireceklerdi.

Mesela atmosfer ayrı bir temizlik vazifesi yapıyor. Dünyanın yüzünü gök taşlarından ve meteorlardan koruyor. Bir yandan dünyayı uzaydaki radyasyondan, soğuktan, güneşin bazı zararlı ışınlarından muhafaza edip temizliyor. Bir yandan içerideki temizliği muhafaza ediyor.

Ya da mesela atmosferin içinde bulutlar, rüzgârlar ve hava taifesi, temizlik işçileri gibi çalışıyorlar. Bulutlar bir anda gözüküp bir anda

kaybolabilen dev ordularıdır Cenab-ı Hakk'ın... İstediği anda istediği yere gönderir onları, emri verince yağmurlarla tıpkı bir temizlik süngeri gibi temizler yeryüzünü...

Sonra rüzgârlar girer devreye, zararlı gazları alır götürür. Kötü dumanları, kirli havayı alır götürür ve yerdeki nüfusa nefes olan temiz havayı getirir.

Her yerde bir temizlik faaliyeti var. Mesela kediler, kendilerini yalayarak temizliyor, kuşlar kanatlarını temizliyor, göz kapakları sürekli gözü temizliyor, nefes alıp verdikçe kan temizleniyor, hücreler temizlik yapıyor, atomlar temizlik yapıyor, sinekler sürekli temizlik yapıyor... Suda suyu temizleyen balıklar, bir balık öldü mü bedenini kaldıran etçil balıkla, karada bir hayvan ölse cenazesini kaldıranlar vs. her yerde temizlik memurları neyi nasıl yapacağını biliyor; bir yerden emir alıyor gibi koşturuluyorlar.

Bir amazon ormanına, insanın bulaşık elinin değmediği herhangi bir yere gidip baksanız tertemiz olduğunu görürsünüz. En ufak bir kir bulunmuyor, bulunsa hemen bir hayvan geliyor, bir temizleme makinesi gibi temizliyor.

Bir otel demiştik, misafiri ölçüsünde çabuk kirlenir. Mesela beş yıldızlı bir otel düşünelim; otele her gün bin kişi giriş yapıyor ve dokuz yüz doksan dokuz kişi de otelden ayrılıyor.

Eğer o otele birileri gelip temizlik yapmazsa o otel ne kadar kirlenir bilirsin. Kirden perişan olur, içinde durulamayacak bir hâl alır. İdareci, orada temizlik yapılmazsa ne olacağını bildiği için hikmetli olan kararı alır ve temizlikçileri gönderir. Onlara nasıl temizlik yapmaları gerektiğini öğretir.

Aynen öyle de dünya misafirhanesine ve oteline her gün üç yüz elli bin misafir geliyor. Üç yüz elli bin giriş yapılıyor. Her gün bir o kadar da çıkış yapılıyor. Hele ki işin içine bitki ve hayvanları ve böcekleri eklersek bu hanın her gün milyonlarca gireni ve milyonlarca çıkanı oluyor...

Bu esnada oluşan kir ve pislik neden gözükmüyor? Çünkü hummalı bir temizlik faaliyeti koca kâinatta yapılıyor.

Eğer bir temizlik faaliyeti yapılmasaydı ortalığın ne kadar kirleneceğini bilen bir şuur ve idrak sahibi; aynı zamanda kirliliği gören basar sahibi ve o kirliliğin neticesinde sıkıntı çekeceklere acıyan bir merhamet sahibi ancak bu temizliği yapıyor olabilir.

Peki, bu temizleyen zat kimdir?

Acaba bu acıyan şefkat sahibi zat bulutlar olabilir mi? Bulutlarda o merhamet gözükmüyor. Toprağa ölüleri gömüyoruz, o da bir temizlik yapıyor. Acaba o temizliğin nasıl yapılacağını

ve neden yapılması gerektiğini bilen akılsız, şuursuz toprak ya da bulut ya da rüzgâr mıdır?

Farz edelim ki koridorun ucundan bir süpürgeyle temizlik yapıldığını görüyoruz. Ama kimin süpürdüğü gözükmüyor. Birisi dese: "Ne merhametli süpürge, bizi düşündü de temizlik yapıyor!" Ne kadar komik olur değil mi?

Hemen dersiniz: "Olur mu kardeşim, o süpürgeyi tutan birisi var, sen görmüyorsun diye olmadığı anlamını nasıl çıkardın, süpürge kendi kendine temizlik yapar mı?"

Dese: "Neden yapamasın?"

Dersin: "Temizlik yapabilmek için gerekli vasıflar onda yok. Kim yapıyorsa bu işi, yapılan iş yapandan haber verir, ipucu buldurur. Her fiilin bir faili var. Her fiil de failinden haber verir. Fiili yapmak için gerekli özellikleri ve sıfatları fiil vasıtasıyla sorarak buluruz.

Mesela ölü bir insan, bu temizlik işini yapabilir mi? Yapamaz, demek ki hayatlı olması lazım.

Mesela felçli biri temizlik yapabilir mi? Yapamaz, demek ki kudret sahibi olması lazım.

Mesela akılsız biri temizlik yapabilir mi? Temizlik yapmak için gerekli nedenleri şuuruyla bilmesi lazım. Demek ki ilim sahibi olması lazım.

Mesela hikmet sahibi olması lazım, faydaları gözetmesi ve faydalı olana göre hareket etmesi lazım.

Mesela merhametsiz biri temizlik yapamaz. Kirlenene acıyıp merhamet edecek biri olması lazım.

Mesela iradesiz biri temizlik yapabilir mi? Yapamaz, temizlik yapmayı, yapmamaya tercih edecek bir irade sahibi olması lazım.

Bu özelliklerin hiçbiri süpürgede yok, demek ki görünmeyen, ama yaptığı işle kendini gösteren bir zat var.

Peki soruyoruz; hayat, kudret, ilim, merhamet, hikmet, irade, sem, basar, hangi bulutta, hangi toprakta, hangi sebepte var? Demek ki hepsi birer perde... Tıpkı süpürgenin ucu gibi gözüken kısımdalar. Onları tutan, iş yaptıran perde arkasında bir Zat var.

İşte kâinattan Yaratıcı'sını soran, aşk yolunun seyyahı ve onun müşahedatı gibi Hz. İbrahim de kâinata baktı. Bu muazzam ve mucizeli işleri gördü. **"Bunlar bu putların eserleri olamaz"** dedi. Bu muhteşem manevraları, sürekli tazelenen ve seyircilerini hiç sıkmayan manzaraların, gökkuşaklarının, çiçeklerin, günbatımının var edeni aciz ve geçici olamaz.

Kalp geçici birini istemiyor. Kalp bu güzellikleri sunan ve onların var edeni ve kaynağı olan sonsuz güzellik sahibini istiyor. Fıtrat o sermedî ve hiç batmayacak güzelin, güzelliği hiç bitmeyecek Cemil'in bekasıyla devam etmek istiyor.

O yüzden Hz. İbrahim gibi "La uhibbü'l-âfilin." diyor. O yüzden "Güzel değil güzelliği batıp gitmekle kaybolan sevgili." diyor. Dağlarda tefekkür ederken Ay'a bakıyor, "Bu mu Rabb'im?" diyor. Fakat Ay sabah yok oluyor, zevale düşüyor. Güneş'e bakıyor, "Bu mu Rabbim?" diyor. Akşam olunca Güneş de batıyor. Sonra tüm manasıyla haykırarak "La uhibbü'l-âfilin." diyor.

Bizim de kırmamız gereken suretperest putlarımız varsa "La uhibbü'l-âfilin. Ben batıp gidenleri sevmem." demeliyiz ey yolcu!

"İbrahim aleyhisselâmdan sudur ile kâinatın zeval ve ölümünü ilan eden nây-ı la uhibbü'l-âfilin (Ben batıp gidenleri sevmem) beni ağlattırdı.
Onun için kalp gözü ağladı ve ağlayıcı katreleri döktü. Kalp gözü ağladığı gibi, döktüğü her bir damlası da o kadar hazindir; ağlattırıyor, güya kendisi de ağlıyor.
İşte o damlalar ise, nebiyy-i peygamber olan bir hakîm-i ilahînin Kelamullah içinde bulunan bir kelâmının bir nevi tefsiridir.
Güzel değil batmakla kaybolan bir mahbup... Çünkü zevale mahkûm, hakiki

güzel olamaz. Aşk-ı ebedî için yaratılan ve ayine-i Samed olan kalp ile sevilmez ve sevilmemeli.

Bir matlup ki gurupta gaybubet etmeye mahkûmdur; kalbin alakasına, fikrin merakına değmiyor. Âmâle merci olamıyor. Arkasında gam ve kederle teessüf etmeye layık değildir. Nerede kaldı ki, kalp ona perestiş etsin ve ona bağlansın, kalsın!

Bir maksut ki fenada mahvoluyor; o maksudu istemem. Çünkü fâniyim, fâni olanı istemem, neyleyeyim?

Bir mabud ki zevalde defnoluyor; onu çağırmam, ona iltica etmem. Çünkü nihayetsiz muhtacım ve acizim. Aciz olan, benim pek büyük dertlerime deva bulamaz, ebedî yaralarıma merhem süremez. Zevalden kendini kurtaramayan nasıl mabud olur?

Evet, zahire müptela olan akıl, şu keşmekeş kâinatta perestiş ettiği şeylerin zevalini görmekle meyusane feryat eder. Ve baki bir mahbubu arayan ruh dahi, la uhibbü'l-âfilin (Ben batıp gidenleri sevmem) feryadını ilân ediyor.

İstemem, arzu etmem, takat getirmem mufarakati!

Der-akap zevalle acılanan mülakatlar, keder ve meraka değmez; iştiyaka hiç layık değildir. Çünkü zeval-i lezzet elem olduğu gibi, zeval-i lezzetin tasavvuru dahi bir elemdir.

Bütün mecazî âşıkların divanları, yani aşknameleri olan manzum kitapları, şu tasavvur-u zevalden gelen elemden birer feryattır. Her birinin bütün divan-ı eş'arının ruhunu eğer sıksan, elemkârane birer feryat damlar."

* * *

"Fıtratı aşkla yoğrulmuş gibi sermest-i câm-ı aşk olan Mevlana Camî, kesretten vahdete yüzleri çevirmek için, bak, ne güzel söylemiş:

1. YALNIZ BİRİ İSTE; başkaları istenmeye değmiyor.

2. BİRİ ÇAĞIR; başkaları imdada gelmiyor.

3. BİRİ TALEP ET; başkaları layık değiller.

4. BİRİ GÖR; başkaları her vakit görünmüyorlar, zeval perdesinde saklanıyorlar.

5. BİRİ BİL; marifetine yardım etmeyen başka bilmekler faidesizdir.

6. BİRİ SÖYLE; O'na ait olmayan sözler malayani sayılabilir.

Evet, Cami, pek doğru söyledin. Hakiki

mahbup, hakikî matlup, hakikî maksut, hakikî mabud yalnız O'dur."

* * *

"Ey nefsim! Kalbim gibi ağla ve bağır ve de ki:
Faniyim, fani olanı istemem.
Acizim, aciz olanı istemem.
Ruhumu Rahman'a teslim eyledim; gayr istemem.
İsterim, fakat bir yâr-ı baki isterim.
Zerreyim, fakat bir şems-i sermed isterim.
Hiç ender hiçim, fakat bu mevcudatı umumen isterim.

(Sözler, On Yedinci Söz'ün İkinci Makamı)

Âşık olduğumuz hüsün, gölgeye düşmesiyle birlikte yok olacak. Öyleyse asıl hakiki güzeli, sonsuz olanı, sermedî olanı bulmak gerekmez mi?

Hz. İbrahim (a.s.) bize bir hakikati gösteriyor. Allah sevgisini, muhabbetullahı, hakiki aşkı bulmak istiyorsanız çalacağınız tek kapı marifetullah, yani Allah'ı tanımaktır.

"O'nu tanıyan ve itaat eden zindanda dahi olsa bahtiyardır. O'nu unutan saraylarda da olsa zindandadır, bedbahttır."

(Sözler, On Üçüncü Söz)

Marifetullah, muhabbetullahı netice verir. Beşeriyetin en yüksek makamındaki en halis sürur ve sevinci de zaten budur.

O'nu tanıyan öyle bir aşkla dolar ki, zindanlarda dahi olsa ona vız gelir, kendini saraylarda hisseder.

O'nu tanımayan zahiren saraylarda da bulunsa kalbi zindanlardadır, gideceği ebediyetin karanlığı ruhunu kaplamıştır.

Biraz soluklanmak gerek ey yolcu! Biraz ruha dokunmak gerek. Gel beraber bir zamanlar ruhuma yazdığım şu satırlarla dinlenelim, belki sana ve bana şifa olur...

Unutuveriyoruz ya birden çok iyi bildiklerimizi... Allah bazen bize hatırladıklarımızı hatırlatanın kim olduğunu hatırlatmak için unutturur.

Unutmanın en zor hâli, unuttuğunu sanmaktır. En acı hâliyse hatırlaman gerekeni hatırlayamamaktır.

"Sevmek bu kadar güzelse kim bilir sevmeyi yaratan ne kadar güzeldir."

(Şems-i Tebrizî

6. Bölüm

Secdelerdeymiş Aşk, Bulmak Alnıma Düştü!

Yananın Yakışı Yanışın Yakarışı: Aşkın katreleri

Aşkın pek çok makamı var. Kimi zaman soluk keser, kimi zaman tek düşüncede düğümlenir ve zihni kendinde hapseder.

Aşk, kalbin yamaçlarında dalgalanmaya başladığında, ruhun ufukları açılır. Semaya dokunasınız gelir. Bir heyecan ve mana yoğunlaşmasıdır sizi farklılaştıran...

Derken coşkun bir sevda, adını koyamadığınız bir acı hissettirir. Bu yoğunluk arttıkça artık bedene sığmamaya başlar ve engel olunamayan bir damla yaş, gözlerinizden değil âdeta ruhunuzdan süzülür.

Dünyanın en yoğun sıvısı, kimyada ne kabul edilir bilmiyorum ama benim coğrafyamda gözyaşıdır. **Sevda ile akan gözyaşının hikâyesi, belki de insanlığın hikâyesi kadar eski...**

Belki de akan o damla yaşlar, toprakla suyun birleştiği karışımdan çağlıyor! İnsanın öz

suyu mudur gözyaşları?

Gözyaşı, sevda ile kertilmiş. Sevda neredeyse o orada...

Âşık olduğunu söyleyen birini görseniz gerçek âşık olup olmadığını, gözyaşlarının izdüşümünden anlarsınız.

Bakın semaya! Sevdasından değil de neden ağlıyor? Ne zaman bir kara bulut görsem gözleri yaşlı, neden ağladığını merak edip dururum: "Acaba Habibullah'a (a.s.m.) mı hasret o da benim gibi?"

Irmaklar neden hıçkıra hıçkıra çağlıyor? Sevdadan değil de nedir? Rabb'i ona emretmiş, o kelam ona ilişince o Sonsuz Güzel'in, o güzelliğin kaynağı olan Rabb'in cemaliyle coşmuyor da o coşkuyla sevda dünyanın bağrından ve ruhunun en derin yerinden öz suyunu akıtmıyor da nedir?

Kusura bakma ey dost, sen bu kelama yabancıysan sen 'aşk'a yabancısın!

Ey insanoğlu! Bir gökyüzü serenadı izliyorsun! Sonsuz bir güzele sonsuz bir sevda yazılmış kâinatta! Öyle cezbeye gelmiş ki aşkından, vecd ile dönüyor güneş, aşk ateşinin korunda kavrularak...

Kim muhatap olacak böyle bir sevdaya?

Ve işte!

İşte secdeye gidiyor bir baş!

Melekler hizaya geçip bu muhteşem manzarayı seyreyliyor!

Nur yağıyor kab-ı kavseynden!

Gıpta ile izliyor sema ehli!

Allahu ekber dedikçe basamakları çıkıp huzur-u kibriyada el pençe divan durmak bir âdeme nasip oluyor! Bu ne şeref?

Muhatap seçilen bir insan, o aşkın şevk ve cezbesiyle doluyor dergâh-ı ilahîde... Secdeye müştak alnına gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Bediüzzaman tercüman oluyor bu hâle ve nakış nakış kalbe işliyor:

"Kalp gözü ağladı ve ağlayıcı katreleri döktü. Kalp gözü ağladığı gibi, döktüğü her bir damlası da o kadar hazindir, ağlattırıyor. Güya kendisi de ağlıyor."

(Sözler, On Yedinci Söz)

"Ya Rab! Bahtına düştüm! Yalnız Senden medet isterim!"

Aşkın fezasına yükselmenin sırrı, sermedî olanı bulmakta, faniliğini bilmekte, aczini keşfetmekte yatıyor. Bu ab-ı kevserin devamı, Sözler eserinde, On Yedinci Söz'de açıkta bırakılmış bir define! Hazinenin yerini öğrenip de almayana nasipsiz denmez mi?

Bülbülün sesindeki hazin aşkın nağmelerini

dinliyorum bazen... Yüreğime öyle dokunuyor ki aşkın terennümleri... Bülbül güle âşık, gülün kokusu mest ediyor ruhunu; bülbül, gülün hasretine âşık...

Bilir misiniz, bülbülün söylediği nakarat neyi anlatır? Kalbi yakan, ruhu yakan, hatta atmosferi yakan bir sevdanın, kalbe sığmayan yangınını anlatır.

Bülbülün, kavuşamadıkça gönlüne akıttığı gözyaşları, âdeta sığmıyor gönlüne, bülbül yüreğinde tutamıyor bu kor ateşi! Dert ile yandığı şarkısı dudaklarından dökülürken dudaklarını da yakıyor.

Zemin yanıyor, feza yanıyor, ruhu yanıyor, kalbi yanıyor! O sevda, o muhabbet, o aşk, o hasret, o iştiyak, âdeta bütün âlemi de yakıyor! Yanan âlemin feryadıdır bülbülün susamadıkları...

Bülbülü tanıyorum, o yürek yangınını tanıyorum, sinesini tutuşturan o sevdayı tanıyorum. Bülbülün şarkısını tanıyorum. O serenat, aslında aşkın ilanı...

Fakat sanma ki bir tek bülbül o aşkın bestecisi, sanma ki ilan sadece bülbülün işi, sanma ki bu derdi bir tek bülbül taşıyor, sanma ki aşk sadece onun yangını!

Ona mahsus olmayan bu yanmak vakti, her taifenin her ferdin yangını. Hiç dinlediniz mi yıl-

dızları? Aynı zikri terennüm ediyor, aynı ilanı haykırıyorlar hafi ve sessiz...

Aynı ilan-ı aşkı, aynı yangını bilmek istersen dinle şu yıldızları! Öyle bir nameyle Hakk'a yakarıyor, öyle bir aşkla Rabb'ini ilan ediyor ve yakıyor ki Rabb'e sevdalıları, sevda türkülerine sevdalandırıyor, meftun ediyor dinleyen her kalp sahibini...

Ey insanoğlu! Bir muhteşem feza serenadı izliyorsun semada! Sonsuz bir cemale sonsuz bir sevda yazılmış kâinatta! Güneş, öyle cezbeye gelmiş ki sevdasından, aşkından; meczup Mevleviler gibi aşkın vecdiyle dönüyor, aşk ateşinin korunda kavrularak...

"Kim muhatap olacak böyle bir sevdaya" diye merak, gıpta ve hayretle izliyor sema ehli...

Muhatap seçilen bahtiyar bir insan, o aşkın şevk ve cezbesiyle duruyor ve doluyor dergâh-ı ilahîde... Rabb'ine ve Rabb'iyle buluşturan secdeye müştak alnına gözlerinden yaşlar süzülüyor. Miraç davetine seçilmiş olmanın, fezayı tutuşturan aşkına tercüman oluyor.

Ateş çemberinin içinde kalan bu sadra bir deva, bu sineye bir şifa yetişiyor; "Sübhane Rabbiye'l-a'lâ" tesellisi ile sükûnet buluyor aşkla yanan kalp...

Ve o teselliyi dillere, dillerden gönüllere teslim eden Zat, yani Muhammed Mustafa (a.s.m.)

dokunuyor bir yetim kalbe...

Secdelerde vecde gelen ruha, selamın en güzeli sunuluyor. Bülbülün hasreti, gülün vuslatıyla anlam kazanıyor. Yıldızların nuru, o nurla yaldızlanıyor. O nurla semaya kalkıyor güneş, o nurun aşkıyla yangını mana kazanıyor.

Secdenin iziyle alnını mühürlüyor, hiçliğin yolcusu insan. Kâinatın tesbihatını, kâinatın ilan-ı aşkını, kâinatın serenadını sunarken sesi arşta yankılanıyor; bütün kâinat susup ruhuyla alkışlıyor bu haykırışı; imanla yanan her aza aynı sesle dile geliyor ve haykırıyor ebediyete:

"Biz o nurla onurlandık!"

Namaz, insanın Mevla'sıyla buluşmasıdır. Sen hiç sevdiğiyle buluşmak istemeyen birisini gördün mü?

Kalbinde ilk sıraya Allah'ı koymazsan hem Allah'ı kaybedersin hem de ilk sıradakini...

"Fani aşk yoktur;
Aşkların hepsi baki olanadır.
Fakat kimi sanatı görür, kimi sanatçıyı..."

(Mevlana)

7. Bölüm

Yoldaki İşaretler

sonunu düşünen kahraman olur

İnsan akıbetini düşünmezse zarara uğraması muhakkaktır. Hâlbuki aşkın gözündeki lensler her şeyi tozpembe gösterdiği için akıbeti sezdirmez, başa indirdiği darbeyi fark ettirmez.

Akıbetinden endişe etmeyenin akıbetinden endişe edilir. Esas, sonunu düşünen kahraman olur.

Akıbetimizi görmek istiyoruz ama nefis buna engel. Nefsin gözü miyoptur, akıbeti görmez.

Bir kişi, bir geminin içinde uyansa bir baksa ki nehrin üstünde ilerleyen gemi, ileride bir uçurumdan düşmeye doğru sevk oluyor. Acaba tek meselesi, o akıbeti düzeltme, o gemiden kurtulma çarelerini aramak olmaz mı?

Yoksa oturup gazetesini okuyup çay kahve içmeye devam eder, hatta "Aman boş ver uçurumu, hatırlatma" diyerek sarhoşlukta mı çareyi bulur?

İstediği kadar akıbeti düşünmemeye çalışsın, başına geleceklere engel olamaz. Bir çare arayıp bulmaya çalışmak, akıllı kimselerin yapacağı iş ve en mantıklı olan değil midir?

Bediüzzaman'ın dediği gibi deve kuşuna benziyor hâlimiz:

> *"Deve kuşu avcıyı görür, uçamıyor, başını kuma sokuyor, ta avcı onu görmesin. Koca gövdesi dışarıda avcı görür. Yalnız o, gözünü kum içinde kapamış, görmez."*
>
> *(Sözler, On Dördüncü Söz)*

Biz de aynı o şekilde dünya kumuna başımızı sokmuşuz, sanıyoruz ki ecel bizi görmeyecek. Biz düşünmezsek ölüm bizi bulmayacak! Heyhat! Nasıl da aldanmışız!

Bir uçağın içinde uyanan ve oradan öncesini hatırlamayan bir adam, yanında başkalarını da aynı vaziyette bulsa ilk soracağı, **"Neredeyim? Nereden geldim? Nereye gidiyorum? Beni kim getirdi ve benden ne istiyor?" soruları olmaz mı?**

Akıbetini ve uçağın gittiği istikameti merak etmez mi? Cevabını bulana kadar başka bir işle iştigal etmemesi normal değil midir? Yoksa diğer yolcularla meşgul olup en temel meselesini unutsa bu nasıl bir akıl tutulmasıyla izah edilir?

Evet, yanlış bir kapıyı çalınca yanlış bir kapı

açılır ardına kadar. Ve aldanan seyyah, o kapının arkasında ilerler gider. Akıbetini düşünmemek, insanı aklın mizanlarının dışına çıkarıyor. Nefisle hareket etmek de miyop olan gözünün aldanmaya müsait yapısıyla akıbeti göstermiyor.

Tren rayı üstünde duran bir adam görseniz bir taraftan da süratle ona doğru gelmekte olan bir treni görseniz ne yaparsınız? Elbette bağırıp çağırarak o kişiyi uyarmaya çalışırsınız.

Fakat o kişi sizin bütün uyarılarınıza rağmen yerinden kıpırdamasa tren hızla yaklaşırken şaşkın şaşkın etrafına baksa ne düşünürsünüz?

"Herhâlde bu kişi aklını kaybetmiş!"

Peki, soralım biz de, hızla ölüm bize yaklaşırken, cehennem tehlikesi bize yaklaşırken, kabir azabı tehlikesi bize yaklaşırken tövbe manevrası ile yönümüzü çevirmiyorsak kendimize akıllı diyebilir miyiz?

İbadet ve iman tedbirimizi almıyorsak o fani hayatın bitmesine sebep olan tren çarpmasından milyonlarca defa daha tehlikeli olan, sonsuz hayatın mahvı tehlikesi bize doğru hızla yaklaşıyor. Bu tehlikeden kurtulmak için tek çaremiz olan iman ve ibadet şemsiyesi altına girmiyorsak acaba aklımızı mı kaybettik?

Aklımızı mı kaybettik de akıbetimizi düşünmüyoruz?

Ömür yokuş aşağı koşar gibi gidiyor. İnsan

süratle kabrine yakınlaşıyor. Kalbin her atışı, saatin tiktakları, âdeta kabre yürüyüşün ayak sesleri olmuş.

Ölüm her an başımızda bekliyor. Hayat, elimizde tuttuğumuz, pimi çekilmiş bir el bombası gibi ne zaman patlayacağı belli değil.

Şu an uzaklarda bir yerlerde hayatının son saniyesinde olan birileri var, pişmanlıklarla dolu... O da 10 dakika önce ölmeyi beklemiyordu, sen gibi...

Bir gün gelecek, o sona kavuşacağız. Bir gün gelecek, bir günün daha kalmadığı son güne ulaşacağız. Hayat uykusundan ölümle mezar taşına başımızı çarparak uyanacağız.

Eyvah diyeceğiz belki de! Eyvah ki aldanmışız! Eyvah ki bu fani hayatı baki sanmışız! Bu dünyanın güzellikleri bizi celbetmiş! Tek baki olanı unutmuşuz!

Onun bekası olmadan her şeyin yok olup gideceği sonsuz cemal ve kemal sahibini unutmuşuz! Alçak anlamına gelen dünyanın bizi aşağılara çekmesine izin vermişiz!

Kalbin sahibi emanetini geri isterken biz emanete hıyanet etmişiz! Sevmemizi istemediği şekillerde, sevmemizi istemediği şeyleri sevdirmişiz kalbimize! O da azapla doldurmuş kalbi!

Eyvah! Eyvah! Eyvah!

Kabrimizde bizi pişmanlıklarımız ağırlıyor!

Bizi sonsuza uğurluyor eyvahlarımız!

Eyvah demeden Allah demek için silkinmemiz gerekmiyor mu? Daha ne kadar boğacak bizi dünya?

Niyazi-i Mısrî ne güzel söylemiş:

Günde bir taşı bina-yı ömrümün düştü yere,
Can yatar gafil, binası oldu viran bîhaber
Dil bekası, Hak fenası istedi mülk-ü tenim,
Bir devasız derde düştüm, ah ki Lokman bîhaber.
Yola geldim, lakin göçmüş cümle kervan, bîhaber.
Ağlayıp nâlân edip, düştüm yola tenha garip,
Dîde giryan, sîne biryan, akıl hayran, bîhaber.

Biz kâlûbelâda söz verdiğimiz aşka ihanet mi ettik yoksa? Belki de aşk acısı diye çektiğimiz ızdırap, yediğimiz bu zehirli balın sancısıdır.

Gayrimeşru bir muhabbetin neticesi merhametsiz azap çekmektir!

Zararın neresinden dönülse kârdır, ey aşk yolunun dertli yolcusu!

Allah bize âlemlere rahmet, nebiler nebisi Peygamber Efendimiz (a.s.m.) ile bildiriyor bütün hataların başını...

Zaten tüm sorunumuz da buradan başlamıyor mu? Her hataya bu çukurdan düşmüyor muyuz? Her takılışımızda bizi tökezleten kasis bu değil mi? Her aldanışımızda bizi aldatan bizim de aldanmamıza sebep olan sevgi, bu sevgi değil de nedir?

İşte insanı yaratan, insanı en iyi bilen, onu en iyi tedavi eden, insanın dermanını da en iyi tanıdığı ve bildiği için Rahmet Peygamberi (a.s.m.) ile ona hatasını bildiren ve düzeltmesi için teşvik eden Rabb'e ne kadar şükür secdeleri yapsak da az değil mi?

Bakın Fahr-i Âlem Efendimiz (a.s.m.) ne diyor: "Dünya sevgisi, bütün hataların başıdır."

Derdin dünya olmasın, çünkü derdi dünya olanın dünya kadar derdi olur.

Allah aşkı bırak doldursun kalbinin atmosferini!

O'nun sevgisiyle merhem sür yaralarına!

O'nun aşkının iksiriyle aşk acını tedavi et!

Kalbinde taşıdığın cevheri, o sermayeni çarçur etme!

Hani hep soruyorlar ya:

"İyi tamam, Müslümanca yaşayalım da hiçbir şey yapamayacak mıyız şimdi? Âşık da mı olmayalım?"

Ol kardeşim, âşık ol! Ama adam gibi ol! Sev kardeşim ama adam gibi sev!

Nasıl olur adam gibi sevmek?

Ne zaman yolunu şaşırsan, bakıp istikametini bulabileceğin pusula gibi bir Zat var!

Âlemlere rahmet, nebiler nebisi Muhammed Mustafa (a.s.m.) var!

Bin dört yüz yıl önce Mekke'den tulu eden güneş var!

Efendimiz (a.s.m.) tüm beşere sevmeyi, aşkı öğretti! Onun yürüdüğü aşk yolunda giden iki cihanda da saadete kavuşacaktır.

Bir gün Hz. Aişe (r.anha) **"Beni seviyor musunuz ya Resulallah?"** dediğinde, **"Evet ya Aişe, seviyorum"** demişti.

"Beni nasıl seviyorsunuz ya Resulallah?" diye sorduğundaysa şu muhabbet dolu, samimi, hayranlık uyandıran cevabı verdi:

"Kördüğüm gibi..."

Sevgiye, aşka, muhabbete bakın! Açılmayan, çözülmeyen, sımsıkı bir kördüğüm gibi o kalpteki sevgi...

İslam, sevme demiyor. İslam, âşık olma demiyor. Ama seveceksen Peygamber'in (a.s.m.) gibi sev diyor. Yani harama karşı tamamen kapalı, helaline karşı ise muhabbet ve sevgi dolu.

Eğer sen Allah aşkıyla dolar da helaline yöneltirsen sevgini, işte o zaman sevdiğin eşini de, helalini de sonsuz bir muhabbetin yansımasıyla sonsuz seversin.

Pazara kadar değil mezara kadar diyenlere nispet, mezara kadar değil ebediyete kadar seversin.

Bu benim eşim, ebedi hayatta da refikamdır, hayat arkadaşımdır dersin.

Hem sevgini, onun fani dış güzelliğine ve suretine değil siretine yani manevi güzelliğine bina edersin. İşte o zaman sevgin her geçen gün artar.

Hatta ihtiyarlığında da latif ve şirin muhabbetin olur. Eşim, benim sadece bu dünyada arkadaşım değil ebedi hayatta da eşimle beraber olacağım diye düşünüp ona hürmetle bakabilirsin.

İspatını isteyen, bu şekilde yaşayan tertemiz ninelere ve dedelere bakabilir. Ben bunların canlı şahidi olarak kati müşâhedatımı aktarıyorum. Helal dairenin cennet-âsâ güzelliği bitmez. Zira bu daire insana öyle bir telakki kazandırıyor ki insan daha bir hürmetle daha bir muhabbetle seviyor helalini.

"Kadın ve erkek ortasında gayet esaslı ve şiddetli münasebet, muhabbet ve alaka; yalnız dünyevî hayatın ihtiyacından ileri gelmiyor. Evet bir kadın, kocasına yalnız hayat-ı dünyeviyeye mahsus bir refika-i hayat değildir. Belki hayat-ı ebediyede dahi bir refika-i hayattır."

(Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a)

Üzerimde Bir Nasihat Emaneti Var

Son olarak sana birkaç nasihatim var... Dinlemeyi bilen, bir ahmaktan bile bir şeyler öğrenebilir. Eğer dinlersen Allah'ın izniyle şifa bulursun.

Ben bana söylenen bu nasihatlerden şifa buldum. Şimdi üstümde kalan bu emaneti sana bırakıyorum.

Dermanı Erhamürrahimin'den iste.

Sen belki de sana helal olmayanda aradın mutluluğu... Ama sana garanti veriyorum dostum:

Haramda huzur ararsan huzur sana haram olur!

Sen helalin olmayanda, sana haram olanda aradın huzuru... Bir merak saikasının sevkiyle denemek istedin haram sevdayı...

Aman kardeşim dikkat et:

Helalin olmayan helakin olur!

Haram sevdalara yelken açan geminin dalgası çok olur. Ve o dalgalar ortasında alabora olma tehlikesi çok yüksektir aziz dostum!

"Müslümanım" demek başka, Müslümanca yaşamak başkadır.

Lafta kalmamalı Müslümanlığımız. Aşk ispat ister. Allah'ı sevdiğini iddia eden her bir mü'min bu iddiasını ispatla mükelleftir.

Bu ispat ise önce şerri terk etmekle, harama veda etmekle, günahta ısrar etmemekle, sonra da lisan-ı hâlle şükrederek yani namazla gerçekleşebilir.

Şerri terk etmenin adı tövbedir. Allah Zümer Suresi'nde *"Ey günahta aşırı giderek nefislerine zulmeden kullarım, Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Çünkü Allah her günahı bağışlar. O Gafur'dur, Rahim'dir"* mealinde, dergâhına avdet eden her günahkârı affedeceğini ilan ediyor!

Hem helal dairede yaşamak hiç de mahrum kalmaya sebep değil.

"Zira helal dairesi geniştir, keyfe kâfi gelir. Harama girmeye hiç lüzum yoktur."

(Sözler, Altıncı Söz)

Hem "Bir haramın terki vaciptir. Bir vacibi işlemek, çok sünnetlere mukabil sevabı var."

(Kastamonu Lahikası)

Yüzlerce gece teheccüd namazı kılmak, nafile oruç tutmak gibi ibadetleri bir kefeye koysak, bir namahreme bakmama iradesi daha ağır basacaktır.

Haram sevdaya düşmüş biri eğer Allah rızası için onu terk ederse, yüzlerce vacip sevabı alarak binlerce gece ibadet etmiş gibi bir hasenat kazanır.

Haram sevdaya düşmüş ve kalbi yaralanmış bir kazazede, hakiki aşka yönelip haramı Allah rızası için terk ederse, Allah o terk ettiğine bedel daha büyük bir saadet verecektir.

Hem tövbe ile Rabb'ine iltica ederse tövbesinin samimiyeti ölçüsünde, Mevla günahlarını sevaba dahi çevirebilir.

Peki, harama bulaşmadan, hiç sevgili yapmadan, flört etmeden yaşarsak biz nasıl evleneceğiz?

Orasını merak etme kardeşim. Nasıl ki senden önce milyonlarca insan evlendi ve senden sonra da milyonlarca insan evlenecek; sen de vakti saati gelince evlenirsin.

Esas olan evleneceğin kişi için kendini muhafaza edebilmen. Sen nasıl ki temiz bir eş istiyorsan, sen de kendini temiz tutmaya gayret etmelisin.

Eğer bir günahın olduysa geçmişinde, geri dönmemek üzere tövbe edersin, Rabb'in de

seni samimiyetin ölçüsünde tertemiz eyler.

Hem evliliğinde istemez misin eşinin sana özel olmasını, sana özel hislerin ilk heyecanlarını yaşamasını? Sen istersin de eşin istemez mi?

Nasıl biriyle evlenmek istiyorsan kendin de öyle yaşa. Çünkü "Men dakka dukka." Ne ekersen onu biçersin, çok esaslı bir kaidedir.

Hatırıma bir zaman evvel sosyal medyada yazdığım bir söz geldi, demiştim:

"Ah be kardeşim! Hem harama bakıyorsun, hem de bakılmamış bir eş istiyorsun! Eşin sormasa zebaniler sorar: Kim bu gözlerindeki yabancı?"

Hem evlilikte, yani helal yaşamada bir bereket ve kolaylık ve inayet ve lezzet ve saadet var.

> *"Haram sevmekte bir kıskançlık elemi ve firak elemi ve mukabele görmemek elemi gibi birçok arızalar ile o cüz'î lezzet, zehirli bir bal hükmüne geçer."*
>
> *(Şualar, On Birinci Şua)*

Yani istesen de o haram sana saadet veremez. Yerken bal tadı verse de sahtedir, aldatır, zehirler; öldürene kadar da karın sancısı çektirir.

Ama helalinde öyle bir saadet ve lezzet vardır ki cennette sümbüllenecek bir hayata, Allah'ın ikramı olarak cennetten esintiler gelir.

Ne kadar İslami bir sevdan olursa, ne kadar Allah'ın rızasına ve sünnet-i seniyyeye uygun bir evliliğin olursa o kadar huzur ve saadet dolar evin!

Hem nasibinde varsa tüm dünya karşı gelse bile o iş olur. Nasibinde yoksa bütün dünya birleşse o iş yine olmaz.

Bugüne kadar Kur'an'a sarılıp da pişman olan olmuş mudur? Bugüne kadar Allah'ın rızasına uygun yaşayıp da mahrum olan, mutsuz kalan olmuş mudur?

Hem günahların sonu pişmanlıktır. Bugün sefahet ve günahlarla geçen gençliğin neticesi, ihtiyarlıkta ağlamaktır.

Hem gençliğini suistimal edip sefahat ve günahlarla geçiren kimselere elli yıl sonraki hâlleri gösterilse güldüklerine ağlayacaklar, binler nefrinlerle kaçmak isteyecekler.

"Gençlik hiç şüphe yok ki gidecek. Yaz güze ve kışa yer vermesi ve gündüz akşama ve geceye değişmesi katiyetinde, gençlik dahi ihtiyarlığa ve ölüme değişecek.
Eğer o fani ve geçici gençliğini iffetle hayrata -istikamet dairesinde- sarf etse, onunla ebedi, baki bir gençliği kazanacağını bütün semavî fermanlar müjde veriyorlar.
Eğer sefahete sarf etse, nasıl ki bir dakika

hiddet yüzünden bir katl, milyonlar dakika hapis cezasını çektirir.
Öyle de gayrimeşru dairedeki gençlik keyifleri ve lezzetleri, ahiret mesuliyetinden ve kabir azabından ve zevalinden gelen teessüflerden ve günahlardan ve dünyevî mücazatlarından başka, aynı lezzet içinde o lezzetten ziyade elemler olduğunu aklı başında her genç tecrübeyle tasdik eder.
Mesela, haram sevmekte bir kıskançlık elemi ve firak elemi ve mukabele görmemek elemi gibi birçok arızalar ile o cüzî lezzet, zehirli bir bal hükmüne geçer.
Ve o gençliğin suiistimaliyle gelen hastalıkla hastanelere ve taşkınlıklarıyla hapishanelere ve kalp ve ruhun gıdasızlık ve vazifesizliğinden neşet eden sıkıntılarla meyhanelere, sefahethanelere veya mezaristana düşeceklerini bilmek istersen, git hastanelerden ve hapishanelerden ve meyhanelerden ve kabristandan sor.
Elbette ekseriyetle, gençlerin gençliğinin suiistimalinden ve taşkınlıklarından ve gayrimeşru keyiflerin cezası olarak gelen tokatlardan eyvahlar ve ağlamalar ve esefler işiteceksin.
Eğer istikamet dairesinde gitse, gençlik gayet şirin ve güzel bir nimet-i ilahiye ve tatlı

ve kuvvetli bir vasıta-i hayrat olarak ahirette gayet parlak ve baki bir gençlik netice vereceğini, başta Kur'an olarak çok kat'î âyâtıyla bütün semavî kitaplar ve fermanlar haber verip müjde ediyorlar.

Madem hakikat budur. Ve madem helal dairesi keyfe kâfidir. Ve madem haram dairesindeki bir saat lezzet, bazen bir sene ve on sene hapis cezasını çektirir. Elbette gençlik nimetine bir şükür olarak, o tatlı nimeti iffette, istikamette sarf etmek lazım ve elzemdir."

(Gençlik Rehberi)

* * *

"Evet, günah kalbe işleyip siyahlandıra siyahlandıra tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor."

(Lem'alar, İkinci Lem'a)

Her günahta siyah bir nokta, başta temiz olan kalbe işliyor.

"Herkesin sevgilisi var, ne olacak ki?" dedirtiyor şeytan. "Cehennem uzaktır, hem Allah herkesi de yakmaz ya, affedicidir" diyerek kandırıyor.

"Bir dene bak, göreceksin, hiçbir yerde yok bu lezzet. Hayat sevince güzel. Sevmek ve sevilmek en safi, en temiz hisler. Bunları yaşamadan

bak gençliğin geçip gidiyor. Acaba birileri seni beğenecek mi? Birileri sana âşık olacak mı? Merak ediyorsun değil mi?" diyor şeytan. Evet, insan aldanır...

Seni merak ettirirken önce senin iç dinamiklerinle karşılaşıyor. Vicdani direncinle mücadele ediyor şeytan. Senin gardını indirmek için de yine merakını kullanıyor.

"Bak ne güzel bir kız şu geçen, acaba senden hoşlanır mı?" diyor.

Ve bir yolunu bulup seni harama baktırıyor. Her şey göz zinasıyla başlıyor. O gözüne Allah için akan gözyaşıyla gusül aldırmazsan günahın çekim alanına, haramın girdabına girmeye başladın demektir.

Ayette, Âlemlerin Rabbi, "Zinaya yaklaşmayın" diyor. Bizi bizden iyi tanıyor. Bizi yaratan, kalbimizi, hislerimizi zaaflarımızı en iyi bilen, sonsuz ilim sahibi bizi, "yaklaşmayın" diye uyarıyor, "yapmayın" demiyor.

Elektrikli tellerin yanında yazar "yaklaşmayın" diye; "dokunmayın" demez. Çünkü yaklaşınca cazibesine kapılıp dokunmak an meselesidir. Sonra da yüksek gerilime kapılır insan.

Şeytan da binlerce yıllık deneyime sahip.
"Ne olacak ki?" dedirtiyor.
"Hayat sevince güzel, âşık olunca güzel!"

"Bunlar modern olmanın parçası, artık eskide kalmış flörtün yasak olması..."

"Hem hangi çağda yaşıyoruz?"

"Gençken yaşayacaksın bazı şeyleri."

"Görücü usulü mü kaldı? İnsanın evleneceği kişiyi tanıması lazım."

"En temiz duygu aşk, özgürce yaşanmalı."

"Evlenmek zor iş, bu kadar masrafa giremezsin."

"Boş ver yaşın çok genç, bu yaşta evlenilmez."

"Evlilik ciddi mesele, sen takıl gönlüne göre."

"Medenileş biraz, çağdaş ol! Batılılar senin bu mutaassıp hâlini görse ne der?"

"Bak arkadaşlarına, pek çoğunun sevgilisi var, senin neden olmasın?"

"Evlenmeyi bekleyemezsin, dayanamazsın. En erken otuz yaşında evlenirsin. Daha kaç sene var, nasıl bekleyeceksin?"

"İşin yok gücün yok, hangi kız evlenmeye tamam der? Tamam dese hangi kız anası kızını verir? Kırk tane masraf isterler, nasıl karşılayacaksın? Kolay mı öyle eskisi gibi evlenmek, şu kadar paran olması lazım."

"Zaten bu zamanda temiz birini bulmak da zor. Sen niye temiz kalmaya uğraşasın?"

"Sen gönül eğlendirmeye bak, hem zaten aradığın gibi bir eşi bu şekilde tanımış olursun."

"Ailen izin vermez evlenmeye, sen en iyisi bir arkadaş bul, hem bunda bir şey yok, masumca konuşacaksın. Senin de dertleşmeye, seni seven biriyle sohbet etmeye ihtiyacın var."

"Hem günahsa da Allah affeder."

Hâlbuki Allah bizi ikaz ediyor: **"Sakın şeytanın sizi benim rahmetimle kandırmasına izin vermeyin."** Şeytan, "Allah affeder" diyerek her türlü hatayı yaptırıyor. Başkasının namusuna leke oluyor insanlar. Kendi namusları da lekeli olacak hiç düşünmüyorlar.

Hem ahiretlerine de zehir olacak hatalara umarsızca girip sonra yana yakıla pişman oluyorlar.

Unutma kardeşim, sana ayet-hadis de gönderse sabah namazına da kaldırsa beraber din konuşup ibadet yüklemesi de yapsanız, flört haramdır ve haramda huzur yoktur!

Senin namusuna yapılmasını istemediğin hiçbir şeyi başkasının namusuna yapma. Sen başkasının eşine bakarsan -bunu söylemek zorundayım, dost acı söyler- başkaları da senin eşine bakar. Çünkü eden bulur.

Evet, ahir zamanda şeytanın müritleri öyle

bir sistem kurmuşlar ki evlilik müessesesini zorlaştırarak insanları fuhşa teşvik ediyorlar. Bu şekilde de insanların helal yaşamalarına engel olup onları harama teşvik ediyorlar.

Bunun mukabilinde bizim cesurca davranıp bazı âdetleri değiştirmemiz gerekir. Tıpkı Resulullah'ın (a.s.m.) zamanındaki gibi, imkânı olmayan sabredebilmeli, sabredemeyen çok kolay bir şekilde mümkünse erken yaşta evlenmeli.

Flört yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Ta ki insanlar harama sevk olsun. İslam'dan uzaklaşsın.

Her günah kalbe işleye işleye kalbi karartıyor. Daha o kişinin imandan, İslam'dan hissesi kalmıyor. Her şey basit bir bakmayla başlıyor.

Ne güzel uyarıyor Bediüzzaman:

"Hazer et, dikkatle bas, batmaktan kork. Bir lokma, bir kelime, bir dane, bir lem'a, bir işarette, bir öpmekte batma! Dünyayı yutan büyük letâiflerini onda batırma."

(Lem'alar, On Yedinci Lem'a)

Ufacık bir hareketin, ufacık bir tavizin, şeytanın aldatıcılığına ufacık bir aldanmanın neticesi sonsuz pişmanlıktır. İnsan bazen bir anlık bir hatanın bedelini seksen sene hapis ile çeker.

Kusurunu fark etmenle kusurunu terk etmen

arasında geçen zaman gafletin ölçüsüdür; meyletme dostum, kapılma gaflete!

Hem Batı'yı ve Batılı gibi olmayı ve Batı'nın yargılamalarını niye önemseyip aşağılık kompleksine girerek bin hataya balıklama atlıyorsun?

"Ey bu vatan gençleri! Frenkleri taklide çalışmayınız!
Âyâ, Avrupa'nın size ettikleri hadsiz zulüm ve adavetten sonra, hangi akıl ile onların sefahet ve batıl efkârlarına ittiba edip emniyet ediyorsunuz?
Yok! Yok! Sefihane taklit edenler, ittiba değil, belki şuursuz olarak onların safına iltihak edip kendi kendinizi ve kardeşlerinizi idam ediyorsunuz.
Âgâh olunuz ki, siz ahlaksızcasına ittiba ettikçe, hamiyet davasında yalancılık ediyorsunuz! Çünkü şu surette ittibaınız, milliyetinize karşı bir istihfaftır ve millete bir istihzadır."

(Lem'alar, On Yedinci Lem'a)

Altı ay Avrupa'da onlarca farklı milletten arkadaşla bir arada yaşamış olarak şu tespiti üzülerek söylemeliyim ki Avrupa'nın ahlakı çökmüş durumda. Kendine hayrı yok, o da başka yerlerden medet umuyor.

Hem İslam âlemine yüzlerce yıldır ettiği hadsiz zulüm ve düşmanlıktan sonra hangi akılla Müslümanlar onların batıl fikir ve yaşantılarını taklit etmek isteyebilirler?

Taklit edenler, ecdadına hürmetsizlikle bir nevi ihanete giriyorlar diye efkârım titriyor!

Günahlar normalleşmişse biz anormalleşmişiz demektir!

Sizler baktınız, günahlardan başka ne kazandınız?
Bakmayan ne kaybetti?

Şeytanın vesveselerine aldanırsan hangi biri sana saadet verebilir? Allah'ın emri sabitken, ona uymayanın cezalandırılacağı vaat edilmişken ve vaat eden vaadinden dönmez bir Zat iken bu tehdidi işiten bir adam onu ciddiye almazsa hafife almış olmaz mı?

Manen, "Senden de, tehdidinden de, emrine karşı gelmekten de, azabından da korkmuyorum" demiş olmaz mı?

Televizyonu açıyoruz, namahremler... Günahlar sıradanlaşmış artık değil mi? Allah'ın, yani kâinatın sahibinin, dünyanın milyonlarca katı büyüklüğündeki dev küreleri, binlerce yıldır sarsmadan havada tutan bir Zat'ın sonsuz gücü

karşısında, toz kadar yer kaplamayan ve sonsuz fakir ve sonsuz muhtaç ve sonsuz aciz olan insan neyine güvenip de normal görüyor itaatsizliklerini? İsyanına neyi bahane ediyor?

✱ PEKİ, NEDEN GÜNAH İŞLİYORUZ?

Çünkü O'ndan korkmamız gerektiği gibi korkmuyoruz. Basit, aciz bir insanın, bir mafyanın bile yapma dediği şeyi yapmaktan çekinen insan Sonsuz Güç sahibi Allah'ın emrine karşı gelmekten çekinmiyor ve cüretkârca hareket edebiliyorsa O'ndan yeterince korkmuyordur.

Çünkü O'nu tanımıyordur. O'nun her şeyi kuşatan kudretini bilmiyordur. Bilse emre itaatsizliğin, isyanın cezası olarak dehşetli bir azap bekliyor: Sonsuz bir açlık, sonsuz bir susuzluk, mide bulandırıcı havasız bir ortam ve leş kokusu, korkunç görünümlü zebaniler ve azap ateşi...

"Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah istiğfar ile çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir manevî yılan olarak kalbi ısırıyor."

(Lem'alar, İkinci Lem'a)

✱ HER BİR GÜNAHTA BİR KARŞI GELMEK VAR.

Düşününce irkiliyor insan. Basit bir kuvvet

sahibinden, mesela bir albaydan ya da yüzbaşıdan korkar insan.

Ya da kanunsuz bir adamın ters gördüğü bir şeyi yapmaktan, yap dediğini de yapmamaktan korkar insan. Hâlbuki o, aciz, fani ve kudreti çok cüz'î olan bir adamdır.

Bir tarafta da sonsuz güç ve kudret sahibi bir Yaratıcı var. Koca galaksileri evirip çeviren sonsuz büyük bir Allah!

İzzetli ve kudretli bir padişahın huzurunda bir köle –ki her şeyini o padişaha borçlu olsa ve padişaha fazladan hürmeti olsa– onun yapma dediği şeyleri yapsa yap dediklerini yapmasa etrafındaki askerler ne diyecekler: "Ah padişah şunu elimize verse de haddini bildirsek!"

Hâlbuki padişah sabretse, mühlet verse, o köle yine edepsizliğine devam etse ve yapma denen şeyleri yapsa azaba ve zindana atılmaya müstahak olmaz mı?

Şimdi hakikate dönelim:

Allah her şeyi görüyor, biliyor. O'nun gördüğü yerde, O'nun izniyle yaşayan insan, O'nun yapma dediği bir şeyi yapıyor.

Padişah sabrediyor ama cehennem gibi askerleri "Ah padişah şunu elime verse de haddini bildirsem." diyor.

İnsan, evinde annesi babası yanındayken televizyonda ahlaksız bir şey çıkınca hemen kanalı

değiştirir. Ama tek başına olduğunda değiştiremiyorsa biz de soruyoruz:

"Acaba kardeşim, annenin babanın seni gördüğüne, onların varlığına inandığın kadar Allah'ın da seni gördüğüne iman etmedin mi ki kendini yalnız zannettin?"

✱HER BİR GÜNAH ALLAH'IN VARLIĞINI UNUTMAKTIR.

Utanacağı bir günahı gizli işleyen bir adam kalben arzu eder ki melekler olmasaydı da onu görmeseydi. Ya da sürekli cehennemin tehdidini işittikçe kalben der ki keşke cehennem olmasaydı. Sonra cehennemin yokluğuna dair zayıf bir iddia duysa koca bir delil gibi ona yapışır.

Çevresinde bir kişi iddia etse ki: "Öldükten sonra bir hayat, bir ceza yoktur, bir cehennem yoktur, ahiret yoktur." Hemen ona inanmak ister. Şimdiye kadar yaptığı hatalardan, kusurlardan dolayı korktuğu cehennem, ona ağır geldiği için inkârına meyleder.

İşte bir günah insanı alır götürür bazen. Bir günah hayatını değiştirir. Geminin rotasındaki milimlik bir değişim, birkaç hafta sonra hedeflenen yerden bambaşka bir diyara varılmasına sebep olur.

Aynı bu misaldeki gibi insan, bir günahla istikametten şaşar. Sırat-ı müstakim pusulası olan namazla kendini düzeltmezse hiç ummadığı

olumsuz bir senaryoya giriftar olur.

En tehlikeli günah, insanın küçük gördüğü günahtır. Korkmadığı, çekinmediği normal gördüğü günahtır.

✱GÜNAHLAR NORMALLEŞMİŞSE BİZ ANORMALLEŞMİŞİZ DEMEKTİR!

Allah, Kur'an'da günah işleyeni değil günahında ısrar edeni azapla tehdit ediyor. Günahta ısrar etmek, ondan rahatsız olmamak, onu sıradan görmek en büyük tehlikedir.

Hele ki günah, günah olmaktan çıkıp hayatın parçası hâline geldiyse hele ki kurtulma çabası gösterilmiyorsa hele ki günah olduğu inkar ediliyorsa... İşte o zaman korkmak da yetmez titremek de!

"İnkâr etmemek başkadır, iman etmek bütün bütün başkadır.
Evet, kâinatta hiçbir zişuur, kâinatın bütün eczası kadar şahitleri bulunan Halık-ı Zülcelal'i inkâr edemez... Etse, bütün kâinat onu tekzip edeceği için susar, lakayt kalır. Fakat O'na iman etmek, Kur'an-ı Azimüşşan'ın ders verdiği gibi, O Halık'ı, sıfatlarıyla, isimleriyle, umum kâinatın şehadetine istinaden kalben tasdik etmek; ve elçileriyle gönderdiği emirleri tanımak; ve

günah ve emre muhalefet ettiği vakit, kalben tevbe ve nedamet etmek iledir. Yoksa, büyük günahları serbest işleyip istiğfar etmemek ve aldırmamak, o imandan hissesi olmadığına delildir."

(Emirdağ Lahikası)

✱ UFAK GÖRDÜĞÜN BİR GÜNAH, SONSUZ BİR SAADETİ KAYBETMENE, SONSUZ BİR AZABA DÜŞMENE SEBEP OLABİLİR.

O yüzden insan, aldanmaya müsait olan insan, çabuk şaşabilecek ve yoldan çıkabilecek olan insan, günde kırk sefer sırat-ı müstakim güncellemesine ihtiyaç duyan insan, cehennemin tehdidine muhtaçtır.

İnsan, basit bir dünya işine bile girmeden önce çok yalancı ve güvenilmez bir adamdan dahi olsa bir risk ihtimali duyduğunda tereddüt eder, o işe girmez.

Sözünde ve yaşayışında zerre yalan olmayan; elinde mucize, dilinde hakikat olan, sadık ve musaddak yüz yirmi dört bin peygamberin ikazına rağmen haramların yolunda gitmek, akıbetin cehennem olduğu kati olmasına rağmen o yolda ısrar etmek nasıl bir divaneliktir? Herkes anlar...

Akıllı bir insan, cennet gibi bir müjdeyi ıska-

lamak ister mi? Dünyada fani ve geçici de olsa bir miktar para mükâfatını kazanmak için insanlar yarışma programlarında ne mücadeleler veriyor, adalara düşüyor, aç kalıyor ya da başka durumlarda, bir kazanç için savaşıyor, öldürüyor, zarar veriyor, zarar görüyor.

✱ACABA CENNET MÜKÂFATI AZ MIDIR YA DA İNSAN BU KEDERSİZ, SAFİ VE SONSUZ SAADET DİYARINI BEĞENMİYOR MU Kİ GÜNAHLARDA ISRAR EDİYOR?

Sana sevmeyi ve bununla beraber sevebileceğin nimetleri veren, sana bir çilek yedirebilmek için bütün kâinatı işlettiren, çileğin kokusunu duyabilmen için bütün insanların bir araya gelseler yapamayacakları burnunu ve çileği tatman için dilini dizayn edip sana veren Zat, o sonsuz sevgiye mukabele edebilmen için sana böyle, sonsuzu sonsuzca sevebilen bir kalp vermiş.

Mahbub-u kulûb olan bir Zat, cennetine çağırsa ıskalanır mı? Beş dakika sonra bir serap gibi kaybolacak haram bir güzellik uğruna, Sonsuz Güzel'i kaybetmeyi ve sonsuz azaba düşmeyi hangi kalp kabul edebilir?

Haram sevdalarda dolaşmak, buna cesaret edebilmenin neticesidir. Ancak Allah sevgisi ve o sevgiyi kaybetme korkusu, Allah korku-

su o cesareti kırar; insanı hakiki aşka terbiye ve sevk eder.

Madem öyledir:

Gel, sana teklif edilen bu en kârlı ticaret anlaşmasını geri çevirme!

Gel, heba etme elmastan kıymetli teçhizatını!

Gel, kırık şişe camları için bakî elmasları kaybetme!

Gel, bir karar al ve hayatından haramları çıkar.

Gel, pişman olmamak için akıbetini düşün.

"Hayatım altüst olur diye korkma, ne biliyorsun altının üstünden daha güzel olmadığını?"

İstediğin kadar makyaj yap, edepsizliğin çirkinliğini örtemezsin. İnsana edepten daha çok yakışan bir süs vardı da biz mi bilemedik.

Fani aşkı kopyalayıp kalbine yapıştırıyorsun. Dosya türü desteklenmiyor, hâlâ ısrarla play'e basıyorsun. Kalbin işletim sistemini bozacaksın!

8. Bölüm

Zeyl

Kelimelerdeki esrarı, sırlı ifadeleri ve manaları seven, kelimeler üzerinde tefekkür etsin. Zira bu zeylin sofrasına oturan, tok otururşa istifade edemez. Ehli ancak kıymet bilendir, arife bir işaret yeter. Bu zeyl işaretlerden terkip edilmiştir.

Müziğin sesini duyar gibiyim

Evinize bir misafir gelse ne yaparsınız? Tahmin ediyorum hazırlıklar erkenden, saatler öncesinden başlar. Evinizi en güzel hâle getirir, süsler, güzel kokular sıkar, temizlik yapar, sofralar kurarsınız.

Hele bir de misafiriniz önemliyse daha da dikkat edersiniz ve herşeyi mükemmel yapmaya çalışırsınız. Misafire ne kadar kıymet verilirse hazırlıklar o derece özenli olur.

İşte kâinat da Hazret-i Allah'ın misafirhanesidir; ve bizler o misafirhanenin çok değerli misafirleriyiz.

Bu Kâinatın Sultanı bize o kadar kıymet veriyor ki herşeyi en ince detayına kadar planlamış ve planladığını mükemmel bir surette yaratmış.

Altımıza adına çimen dediğimiz canlı ve yumuşacık bir halı sermiş hem de mis gibi kokan...

Sofraları kurmuş ve rengârenk süslerle be-

zemiş; kimini sarıya boyamış, kimini mora, kimini yeşile veya kırmızıya...

Mis gibi kokular yaratmış...

Her yıl, her gün, hatta her dakika temizlik yaptırmış denizine, rüzgârına, toprağına, atmosferine...

Hem hepsine ayrı desenler koymuş. Dekorasyonu da her an değiştiriyor; bak! Bir bulut geldi, bir başkası bambaşka biçimde...

Sıkılmayalım diye orkestradan canlı müzik dinlettiriyor... Duyuyor musunuz cırcır böceklerinin mızıkasını? Bak bülbülün nağmeleri, ev sahibinin özel bestesi...

Öyle süsler yaratmış ki, baharda yeşeriyor, kışa doğru turuncu olup sana hüzünle veda ediyor.

Denizlerin altına neler gizlemiş sahi? Hiç mercanları seyre daldınız mı?

Sahi hiç ateşböceği gördünüz mü? Ateşböceği görmek marifet değil, onun üstündeki taklit edilmez mührü gördünüz mü?

Açıkçası hem soba hem lamba olan güneşi gösterip gece de rahatsız olmadan uyuyalım diye ay'ı gece lambası gibi takmış Sahib-i Kâinat...

Misafirine bu denli özen gösteriyor ve diyor ki: "Ey misafirler! Eğer beni hoşnut ederseniz sizi asıl sarayıma alacağım. Burada gördükleriniz gölgeydi."

Acaba bu davete icabet etmeyene ve kayıtsız kalana ne demeli?

Bir de şöyle düşünün, siz bir fakiri acıyıp misafir etseniz ve ona çok değer verseniz, ona harika sofralar kursanız; o misafir sizi inkâr etse ve hiç teşekkür etmese ve yapma demenize rağmen sofraya tükürse ve burun kıvırsa ve elinin tersiyle itse sizi... Ne hissederdiniz?

Aslında hayali bir şey anlatmadım, sadece şükürsüz bir insanı anlattım. "Şükürsüzlük nimeti tekziptir." diyor Bediüzzaman. Yalanlamamalı insan ve hatta geçmiş şükürlerini kaza etmeli...

HESABINI VEREMEYECEĞİMİZ YÜKLER EDİNİYORUZ

Kabrimi düşünürken nefsimin istemediği mühim birkaç söz kalbime geldi. Fakat her ameliyat sancılı olsa da iyileştirmeye matuftur.

Medeniyet fantezilerine birbirini teşvik edenlere veyl olsun!

Sizi terk edecek idam sehpanızı neden süslüyorsunuz?

Sarhoşluk veren herşey haramdır.

Adeta dünyevi romantizmler sarhoş eder boyuta gelmişse, maddiyata dala dala madde bağımlısı haline gelmişsek, akıllı telefonlar, bilgisayarımız veya kimimizin arabası, evi, vitrindeki eşyası

canımızdan kıymetli hale gelmişse fonda tehlike çanlarını duymalıyız...

Hesabını veremeyeceğimiz çok yük ediniyoruz...

"Ya Baki Ente'l-Baki" diyemediğimiz, vazgeçemediğimiz nelerimiz var? Sanki bu dünyada ebedi kalacak gibi nazlanıyor, fani damgasını görmezden gelmeye, kendimizi kandırmaya çalışıyoruz.

Nereye kadar?

Siz bu satırları okurken ben çok uzaklara gitmiş olacağım

Kelimeler bir bahar esintisine kapılır ve havaya düşen cemre sıcaklığını ciğerlerinizden ziyade ruhunuzun atmosferinde hissedersiniz ya...

Tefekküri bir pencere açılır dimağınızı ışıl ışıl yapan; ve emsalsiz bir lezzeti hissedersiniz onu tarif ederken dudaklarınızda; âdeta baklava yemiş gibi bir tat bırakır...

"Kalbin demlenmesi" diye bir hâli evvelden tasvir eden bir bahtiyar oldu mu bilmiyorum; fakat tefekkür semalarına yelken açtıkça ruhumda aynı böyle bir tat hissediyorum; esasında ruhumdan kalbime akan manevi bir iksir varmışçasına kalbimi demlendiren bir hâl...

Yaşıyorum ama anlatamıyorum kulluğun o safi lezzetini!

Siz bu satırları okurken ben yine çok uzaklarda olacağım...

Ruhumun iklimine bir sefer başlıyor davet edildiğim...

Bir yolculuk; bir gidiş var benim için Kaf Dağı'nın ardına...

Bir heyecan dolu maceralı mana âlemi var hayallerimi süsleyen; zihnimi nuruyla doyuran; kalbime zihnimden ikramlar gönderen; hikmetin manasını Kur'an'ın memesinden emziren...

Siz bu satırları okurken beni alıp vahyin hakikatine ve vahiyle gelen envai çeşit manevi lezzetlere ve farkındalıklara ve marifete ulaştıran şey nedir diye merak eden varsa vereceğim cevap Risale-i Nur'dur.

Meftun oluyor insan okudukça; bu nasıl bir belagat ve nasıl bir ifade tarzıdır ki Kur'an'ı böylesine sevdiriyor; Rabb'imi bana böylesine tanıttırıyor! Tanıdıkça seviyor, sevdikçe farklılaşıyorum.

Ama bu farklılaşma başkadır; insana insan olma şansı tanır. Aksini iddia eden varsa Risaleler meydandadır; okuyabilir herkes...

Ona bu kadar yakın olup da ondan nasipsiz kalmak dere kenarında susuz kalmak değil de nedir?

Bir okyanus var, sonsuz ilimden akıp gelen Kur'an'ın içinde... İlahî aşkı kalbe nakış nakış işleten bir tefekkür var Risale-i Nur'un davet ettiği... Keşfetmeye hazır mısın?

Ben yola çıktım bile...

Siz bu satırları okurken ben o okyanuslara dalıp inci çıkarıyor olacağım. Müsait bir yerde durdur artık 'dünya'yı ve dal okyanuslara!

Ağla dostum

Sık kullanılmasına rağmen iki sözü kabullenemiyorum.

Birisi:

"Sükût ikrardan gelir."

Hayır, her zaman susmak kabul etmenin alameti olamaz. Mesela "el-cevabu ahmakü's-sükût", yani ahmağa verilecek cevap susmaktır. Zira böylesine söz söylemek israftır.

"Dilini tutan kurtuldu" diyen Kutlu Nebi (a.s.m.) değil midir? Bazen sineni dağlar muhatabın sözleri... Ne cevap versen verdiğin cevap karşındakinin anladığı kadardır ve karşındaki o an anlamaya müsait değildir; susarsın. Sineye çekersin, incitmemek için incinmeyi göze alırsın.

Diğer kabullenemediğim söz ise:

"Erkekler ağlamaz."

Hayır, erkekler ağlar. Tanıdığım en örnek

insan, tüm erkeklerin rehberi, her hâli bizi Rabb'imize yakınlaştıracak binlerce detayla müzeyyen olan Efendimiz (a.s.m.) ağlarken "erkekler ağlamaz" demek nice büyük gaflettir?

Hayır, erkekler ağlar. Hele yüreği, Kâbe'nin, Medine'nin, Peygamberinin (a.s.m.) hasretiyle yanıyorsa, ağlar!

Kalp Rabb'inin sevgisini duyduğu anda bir sevda bulutu çöker ruhun semalarına...

Hani derler ya kalp yorulunca ter gözden akar diye... Bazen yalnız kalır insan... Yorulur dünyanın meşakkatinden... Yorulur imtihanın mücadelesinden... Yorulur nefsin ayıplarından... Ve ruhun bir süngerin sıkılması gibi yaşlar akıtır penceresinden...

Erkekler de ağlar. Hele ki imanla şereflendiyse; hele ki etrafına serili binlerce nimeti müşahede edip minnetle Rabb'ine hamd ederse ağlar kalbiyle...

Üstad Bediüzzaman'ın dediği gibi "hayret ve muhabbetle" secde ederken Rabb'ine...

Tüm acziyle, tüm muhtaçlığıyla, sonsuz fakirliğiyle iki büklüm olmasına rağmen huzura kabul edilmenin iftiharıyla dalgalanır yüreği...

"Sübhane Rabbiye'l-a'lâ." Tesbih ederim kusursuz, sübhan olan yüce Rabb'imi dedikçe kusurlarını hatırlar. Sandukçası olan sec-

cadesine ebedi hayatında lazım olacak manevi yatırımları iman şuuruyla uğurlar ve huşuyla ağlar.

Hele ki kendini yoktan var edenin, herşeye rağmen, tüm günahlara, hatalara, bin defa düşmelere rağmen bin bir defa tövbesini kabul eden rahmetin dergâhına sığınıp der:

"Senden başka kapım yok ki gideyim. Ne olur kovma kapından! Sana layık kul olamadım. Şanına yaraşır ibadeti edemedim. Fakat Senin şanın âlemi kuşatmıştır. Sen Rahman ve Rahim'sin. Şanına yakışır şekilde kabul et ya Rab!"

Ağlar kusurlarını andıkça... Ciğeri yanar pişmanlıklarıyla... Utanır Âlemlerin Sahibinden... Ve ağlar.

Ümmeti düşünür; mazlumların inlemeleri uykusunu kaçırır ve yalvarırken Mevla'ya; iki damla gözyaşıyla uğurlar arşa yükselen dualarını... Ümmetin günahlarını düşündükçe dört döner; içi içine sığmaz. Ağlar Rabb'ine af dilenerek...

Hele ki ebedi hayatını kaybeden gençleri düşündükçe; ahiretini kaybeden aldanmışlıkları görünce sızlar sinesi... Ve ağlar o erkek; tıpkı yetim bir çocuk, babasına sarılmak istediği gibi ona sarıldığında, onun şefkate muhtaç minik kalbini duyunca ağladığı gibi...

Ağlamak Müslümanın iman hâlidir. Bazen gözleriyle, bazen kalbiyle, bazen ruhuyla ağlar...

YOK MU ÖLÜMÜN BİR ÇARESİ?

Canınız acıdı mı hiç?

Gerçekten, hiç kalbinizi söküp atacak kadar ağırlaştı mı ızdırabınız?

Hüzün yağmurlarının sağanak sağanak yağdığı gözyaşlarınızla, gökgürültüsü gibi hıçkırıklarınızla derttaşlık ettiniz mi?

Hiç kırıklarınızla, sargılanmayı bekleyen iç kırıklarınızla, yapayalnız kaldınız mı bir sızıyı yük edinip?

Ne zaman sevdiklerimi düşünsem boğazıma düğümleniyor tüm acılar! Çünkü ölümü düşünmeden yapamıyorum...

Kalbimin derinliklerinde seviyorum; validemi, pederimi, kardeşlerimi, kandan öte kardeşlerimi... Onların ölümünü düşündükçe canım acıyor; onlardan ayrıldığımı düşündükçe ciğerim parçalanıyor.

Kabul etmek istemiyorum! Ölmesinler! Canım

annem ölmesin... Dostlarım ölmesin... Elimden hiçbir şey gelmiyor, durduramıyorum, tutamıyorum zamanı! Parmaklarımın arasından akıp gidiyorlar birer birer...

Yok mu ölümün bir çaresi? Dayanamıyorum!

Ve nihayet cesaretimi toplayıp yüzleşiyorum en büyüğüyle acıların, endişelerin, korkuların: Kendi mezarımı ziyaret ediyorum!

Herkes kesinlikle ölecek; sevdiklerim, dostlarım... Ve BEN...

Peki o zaman ne yapacağım? Bir korku sarıyor yüreğimi. Kendime samimice sorunca fark ediyorum ki ölmek istemiyorum. Derken validem tekrar aklıma geliyor; ölüm bana büsbütün dehşet veriyor! Feryat ediyorum:

Yok mu derman?

Bir anda bir Nur imdada yetişiyor ve dağıtıyor tüm karanlıkları o temiz, pak sedasıyla... Şefkat dolu sesini dinler dinlemez kalbime sükûnet çöküyor; zira o ilan ediyor:

"Ölüm bir yokluk değil ki kendini bu kadar harap ediyorsun? Sonsuz bir hayatın başlangıcı... Bütün sevdiklerinle başta en sevdiğin nur yüzlü Peygamberinle (a.s.m.) buluşma yeridir!

Dünya zahmetinin bittiği, mükâfat diyarının başladığı yere giden bir bilettir ölüm!

Sen, seni var eden ve her surenin başın-

da kendini sana Rahman ve Rahim olarak tanıtan, şefkatin kaynağı Yaratıcına kendini sevdirsen, O senin yüzünü güldürmez mi sanıyorsun?

Öyleyse O'nu bulsan tüm aradığını bulursun, tüm dertlere derman bulursun!

Açılmaz ne kadar kapı varsa anahtarı yanında olan bir Zat'a dost olmak kedersiz bir saadetin garantisi olarak sana yetmez mi? Ne diye ölümden korkuyorsun?"

Bediüzzaman Said Nursî, *Mektubat* eserinin girişinde öyle bir sevdiriyor ki ölümü, tüm korkularımızı bertaraf eden o Nur'u ve o müjdeyi bize Kur'an'dan sunuyor.

Nasıl ki çekirdeğin ölümü toprağın altında bozulmaktır, çürümektir, çirkinleşmektir. Fakat ancak o ölümle dar âlem olan toprağın altından geniş âleme filizleniyor, o çirkin vaziyeti ve pis kokusu mis kokulu bir sümbüle dönüşüyor, hem hayat mertebesi cansızken bitki mertebesine yükseliyor! Başta ölümden korksaydı o çekirdek; ilerideki o vaziyet ona gösterilse ölüme koşarak gitmez miydi?

Biz de aynı o çekirdek gibiyiz... Tek bir farkla; ya cennetteki Tuba ağacına ya da cehennemdeki Zakkum ağacına meyve verecek bir tılsımlı çekirdeği kalbimizde taşıyoruz.

Öyleyse o çekirdeği imanla ibadet topra-

ğında Kur'an güneşiyle filizlendirmek aklın gereğidir. Bu yolu görüp de girmeyene insan denmez!

Bir Kalbin Yumuşaması

Söze kıymet katan sözün sahibi ise, ben de söze, sözü yaratanın sözüyle başlayarak sözümü onunla kıymetlendireceğim.

Al-i İmran Suresi'nin 159. ayetinde, *"Allah'ın bir rahmet eseridir ki, sen onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer huysuz ve katı kalpli birisi olsaydın muhakkak onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi"* buyuruyor Âlemlerin Rabbi...

Bir de ilginç bir hadis:

Resulullah'ın (a.s.m.) yanından bir cenaze geçmişti. Allah Resulü, ayağa kalktı. Bunun bir Yahudi cenazesi olduğu kendisine bildirildiğinde:
"Bu da bir insan değil mi?" buyurdu.

(Müslim)

Allah Resulü'nün (a.s.m.) vasıflarından biri

de O'nun hilm sahibi, yani yumuşak huylu olmasıdır. Hadislerden kısa bir araştırma yapsanız onlarca muteber hadiste Efendimizin (a.s.m.) yumuşak huylu, inci gibi kalbini ve üstün ahlakını ifade eden örnekler sizi büyüleyecektir.

Mekke'nin fethinde bir rivayete göre Efendimiz (a.s.m.) sahabilerden birini Kâbe'nin anahtarını getirmesi için gönderir. Kâbe'nin anahtarı bir müşriğin elindedir. Müşrik anahtarı vermek istemez. Sahabe elinden kaptığı gibi Resulullah'a (a.s.m.) koşar.

Nebiler Serveri (a.s.m.) sahabiye anahtarı geri verip özür dilemesini, *"Allah, size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor"* mealindeki Nisa Suresi'nin 58. ayetinin nüzul ettiğini bildirince bunu duyan müşrik, mü'minlerin bu davranışlarından etkilenip İslam'a girer.

Müşrikler, ellerinde imkân varken bu insanlara zulmediyorlardı. Şimdi Müslümanların eline zulmetme imkânı geçtiğinde, bırakın bir işkenceyi, sadece anahtarı aldı diye özür diliyor ve emaneti iade ediyorlardı.

Bunun gibi yüzlerce örnek, binlerce insanın, binlerce Yahudi'nin, müşriğin, Hristiyan'ın Müslüman olmasına vesile olan mü'min ahlakını anlatan anekdotlarla doludur siyer-i nebevî...

Değil sadece Müslümanların, tüm insanların

Efendimizden (a.s.m.) ve ashabından öğreneceği çok şey var. İnsana verilen değer ölçüsünde hayvanlara da aynı değer verilen bir dindir İslamiyet.

Evet, Bediüzzaman'ın da dediği gibi "İman insanı insan eder, belki insanı sultan eder." İmanı elde ettikten sonra karıncayı incitmekten çekinen birinin bir insanı incitmesi ne mümkün?

Bediüzzaman Hazretleri iman kurtaran Risale-i Nurları yazdı diye onu katillerin kaldığı hapishanelere attıklarında yaşananlar buna en tesirli örnek olsa gerek.

Pekçok kişiyi öldüren bir katil iman dersleri dinledikten sonra namaza başlar ve bir gün Üstad'a şunu sorar:

"Hocam, tahtakurusu beni rahatsız ediyor. Öldürmek caiz midir?"

Kalbine böylesine mahlukat sevgisi dolduran bir din elbette haktır.

Kalplerimizi muhabbetin kıblesine ayarlarsak; hoşgörü dini olan İslam'ın lezzetini imanın tadını duyarız.

Vallahi hidayet nurunu yüreğimde hissettiğim günden beri kalbime nefret ve ayrılık değil muhabbet ve ittihat aktığına canlı şahidim. İslam öfkemi törpüleyip sağduyu ve empatinin iklimine sokuyor ruhumu.

"Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet alır" demiş Üstad özetlercesine...

Biz Allah için sevmeyi unutsak da samimi her gözyaşımız Allah'ın rahmet tecellilerinin ışıltılarına rehber oluyor.

Kâbe ile eşit tutulan ve muhabetullahın misafir olduğu bir mü'min kalbini, Allah'ın tecelli ettiği ayineyi nasıl olur da kırar insan?

Galiba sorun, kendimizi ıska geçip başkasını tamire çalışmamızda. Ben de bu dersi nefsime yazıyorum. Belki benim gibi yaralarına Kur'an'dan merhem arayan muhtaç bir gönül var diye sunuyorum şifalı iksiri.

Osmanlı Beyliği'ne ittihad-ı İslam nasıl nasip oldu, Allah neden onca beylik arasından Osmanlı Beyliği'ne bunu nasip etti hiç düşündünüz mü?

Tüm beylikler Anadolu Selçukluları yıkıldıktan sonra kontrolü ele almaya çalışırken, birbirleriyle boğuşup yekdiğerinin zayıflamasına uğraştı. Osmanlı ise "Allah Allah" diye cihat edenlerle savaşmak yerine gözünü "hurra" diye savaşanlara çevirdi ve Allahu Teala onlara âlem-i İslam'ın halifeliğini ve bayraktarlığını yaptırdı.

İnşaallah, İslam âlemi gönlünü muhabbete, mazlumun hatırı için açar; birbiriyle değil İslam'ı ortadan kaldırmak ve dinsizliği yaymaya çalışanlarla uğraşır.

Zira birbirleriyle boğuşanlar müspet hareket edemezler.

Ya Rabbi ve ya Rabbe's-Semavatı ve'l-Aradîn!

Bu kitabı okuyan, okutan, yayınlayan, emek veren herkesten razı ol!

Ve onları Cennetü'l-Firdevs'inde mesut kıl!

Ve onların ve ailelerinin tüm günahlarını affeyle!

Ve onlara iki cihan saadeti ver!

Ve onları Kur'an nuruyla nurlandır!

Beni de, Seni ve Kur'an'ı ve Kur'an'ı anlatanları anlatırken kusur ettiysem Kur'an'ın hürmetine affeyle!

Âmin âmin âmin!

Güzellik varsa
Mevla'ya, kusur varsa
emanetçiye aittir.